

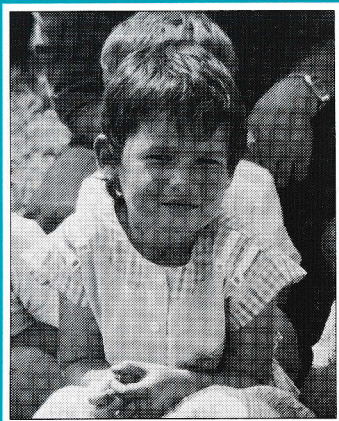
glasilo za salezijansko družino

leto 1994

Salezijanski vestnik

številka

1

Štrulcjevi

SALEZIJANSKI VESTNIK 1/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo se Salezijanski vestnik šteje
med publikacije, za katere se
plačuje 5% davek od prometnega
proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z
dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V sloven-
skem jeziku izhaja od leta 1904. Po
svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezi-
kih (letna naklada je preko 10 milijo-
nov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja šestkrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine do-
ma in po svetu ter posreduje don
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik
je don Boskov dar vsakomur, ki
ga želi, torej zastonj. Hvaležni pa
smo za vsak dar, ki nam pomaga
pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Na začetku novega leta želim vsem obilje božje-
ga blagoslova in vsega dobrega za dušo in te-
lo! Hvala za božična in novoletna voščila z
darovi; Bog daj, da bi se uresničila predvsem tista o
miru in okušanju Božje bližine.

Leto 1994 je mednarodno leto družine, zato bo le-
tos ena stran posvečena družinam, ki v življenju vidijo
vrednoto. Blagodejno, kot lepo pravljico, je slišati pri-
provedovati očeta Lojzeta in mater Ano o svoji družini
s sedmimi otroki. Brez življenja ni nič. Podprimo
družine v njihovem prizadevanju. Pišite nam, kaj bi
morda lahko še storili.

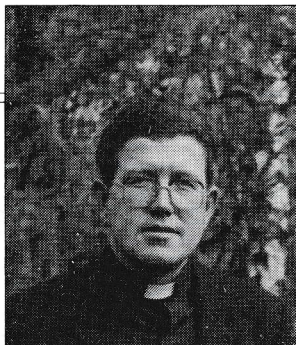
Tudi lani smo končno imeli priložnost razveseliti se
novomašnika g. Janeza Žerovnika, pa diakona g. Petra
Polca in zaobljub nekaterih bogoslovcev. Bogu hvala, ki
naj bo hkrati prošnja molivcem za vztrajno molitev.

Leto 1993 je bilo misijonsko bogato. V tej številki se
nam predstavlja g. Danilo Lisjak, ki se je ta čas že vrnil v
Ruando. Upam, da mladi ne bodo preslišali njegovega
klica, s katerim vrta v njihovo vest, da bi priskočili na po-
moč svojim vrstnikom v Afriki. Z Madagaskarja je prišla
na obisk s. Marjeta Zanjekovič HMP.

Vesel sem številnih odmevov na knjižico o dr. Ja-
nezu Janežu. Nekaj knjižic je še, da jih lahko podarite
tistim, ki bi jim bilo tako branje v navdušenje za dobro.
Pa rubrike o mladini, vzgoji, Mariji in še marsikaj, kar
vas bo navduševalo, da don Boskov mesec preživimo
kot člani salezijanske družine in se lepo pripravimo na
praznik "očeta in učitelja mladine". Prosimo don Bo-
ska, naj bedi nad našimi družinami, da bodo dobro
vzgojile svoje otroke, ki jim jih Bog daje.

Vesel sem, da nam je Bog dal milost, da smo tudi
v letu 1994 lahko povezani po Vestniku. Pozdravljeni!

Tone Ciglar

TAKO MU JE BILO VŠEČ...

Rojstni kraj sv. Janeza Boska postaja vedno bolj "gora mladinskih blagrov". Na tem razgibanem griču se žlahtno prelivata preteklost in prihodnost. V spodnji cerkvi sv. Janeza Boska, ki stoji prav tam, me vedno znova pritegne topla in izrazna podoba sv. Frančiška Saleškega. Zelo sodi v prostor nad tabernakljem z Najsvetejšim.

Frančiškov obraz ne izžareva le zunanje skladnosti in dostojanstvenosti, marveč neko posebno vžigajočo notranjo moč in vedrino.

Ob tej podobi podoživljamo vso vsebino Frančiškove duhovnosti strnjeno v stavek, ki ga je rad sam ponavljal: "Kakor je vseč Gospodu."

Ta preprost stavek vsebuje veliko več, kakor se dozdeva prvi hip:

● Najprej predstavlja izjemno umsko nadarjenost tega plemiča krščanske misli in duha. Odlikovala ga je globoka pronicljivost, vsestranska izobraženost, bogat slog govorjenja in pisanja, več kot le diplomatski duh v stikih z ljudmi vseh vrst in usmeritev.

● Zatem ne moremo prezreti Frančiškove naravnost drzne dobrote, ki pa je vedno prežeta z modrostjo; čudovite blagosti, ki dosega Mojzesovo krotkost in temelji na nezlomljivem stebru Božje ljubezni in usmiljenja; nevsiljivega, a zanesljivega voditelja, ki vse priteguje in usmerja s prehitevajočo in brezpogojno ljubeznijo.

● Zlasti pa nam ta preprost stavek pokaže, kakšen in kdo je Frančišek v odnosu do Boga. Njegova ljubezen je serafsko čista, kot kruh preprosta, gibčna kot slapovi vode. Sam se zelo izogiblje visokih besed, vendar gre brez dvoma za mistično ljubezen.

Skratka, ta Frančiškov stavek ponazarja, kako mu je vse, kar je velikega, lepega, dobrega in svetega samo po sebi umevno; tako samoumevno, da ne prenese nobene prisile in nagovarjanja, marveč en sam globoko zaročniški DA. Predvsem DA Gospodu.

Z njim se začanja v Cerkvi nov slog duhovnosti. Mi, člani salezijanske družine, smo dediči tega mogočnega toka! Smo vredni učenci tega sijajnega učitelja svetosti in primerni sodelavci tega gorečega pastirja Cerkve?

Drznem si misliti, da bi bil to kar lep načrt za Gospodovo leto 1994 in torej najlepše voščilo vsem cenjenim bralcem Salezijanskega vestnika na pot v novo obdobje.

Stisnimo si roke v tem duhu, da bi mogli ob koncu leta vzkliniti s Frančiškom: "Tako je bilo vseč Gospodu!"

Vaš

Stanislav Hočevar
inšpektor

SELA

SLAVJE
HVALEŽNOSTI

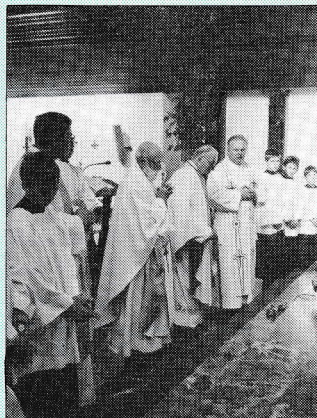
Hvaležnost je bogastvo tistih, ki ne morejo povrniti tega, kar so prejeli," tako je g. Jože Kopeinig v uvodnih besedah orisal bistvo slavlja, ki je bilo v nedeljo, 31. oktobra 1993 v Selah. Zlatomašnik g. Pavel Bernik in biseromašnik g. Andrej Majcen sta darovala sveto mašo, ki je bila izraz globoke hvaležnosti Bogu za vse prejete milosti in obenem zahvala dobrotnikom v Selah, ki so velikodušno podpirali misijonsko delo v Indiji in Vietnamu. Pred skoraj 40 leti sta skupno z g. Ivanom Matkom v Selah in g. Antonom Cvetkom v Medgorjah sprožila podporno akcijo misijonskih bogoslovcev, ki se je po zaslugi Dušnopastirskega urada v Celovcu in g. Kopeiniga razširila na vse južnokoroške fаре. Seme, ki je bilo takrat vsejano, je medtem obrodilo že tisočeren sad. Nad 1.600 misijonskih bogoslovcev so podpirali oziroma še podpirajo dobrotniki iz vseh krajev južne Koroške. Selani sami že okrog 170.

Nedeljsko slavlje so sooblikovali in olepšali mešani pevski

zbor pod vodstvom Pavla Oli-pa, otroci, ki so v pozdrav obema slavljenca povedali najpomembnejše podatke iz njunega življenja v obliki deklamacij, inšpektor salezijancev, g. Stanislav Hočevnar kot slavnostni pridigar, g. Kopeinig, diakon Herman Kelih in selski župnik g. Štefan Krampač. Slavlje je izzvenelo ob prijetnem skupnem obedu v farni dvorani, katerega so pripravile že znane, pridne selske kuharice.

Ponovno izražena želja vseh pa je bila, da bi podobna slavlja in srečanja z misijonskimi duhovniki utrdila misijonsko zavest v Selah in drugih farah Koroške ter zbudila veliko novih duhovnih in misijonskih poklicev.

PaČ

bližno 90 sester HMP in laikov, ki so odgovorni za naše šole ali pa v njih poučujejo. Glavno vprašanje predavanj in skupnih pogovorov je bilo, kako naj šole vzgajajo današnjega mladega človeka v poštenega državljana Evrope. Naše gostiteljice, sestre HMP, so nam s pomočjo svojih sodelavcev predstavile tudi zgodovino in kulturne spomenike te naše tako malo poznane sosednje države Madžarske.

s. Mojca Šimenc

FATIMA

EVROPSKO
SREČANJE MLADIH
PROSTOVOLJCEV
VIDES

Vdneh od 30. oktobra do 2. novembra 1993 je bilo v Fatimi na Portugalskem tretje evropsko srečanje mladih prostovoljcev VIDES (= Volontariato Internazionale Donne - Educazione - Sviluppo, organizacija, ki je nastala v okviru družbe hčera Marije Pomočnice in pod vodstvom s. Marije G. Caputo usmerja mlade, ki želijo del svojega časa in energije uporabiti za prostovoljno služenje, posebej na področju vzgoje in promocije žene v tretjem svetu), ki na krajevni ravni in v misijonih deluje zlasti na področju ženskih vprašanj, vzgoje in razvoja. Med 350-imi udeleženci iz desetih evropskih držav, med njimi tudi dve sestri HMP in dve dekleti iz naše inšpektorije, je bilo tudi nekaj predstavnikov Azije, Afrike in Južne Amerike. Ob osrednji temi srečanja: Solidarnost in različnost v novi Evropi, smo razmišljali zlasti o poklicanosti kristjanov, da preko solidarnosti, katere zgled nam je Jezus Kristus, sodelujemo pri graditvi boljšega sveta. Večji del srečanja pa je bil namenjen posredovanju bogatih izkušenj mladih prostovoljcev ter iskanju novih poti in rešitev, zlasti kar zadeva delo z otroki in mladimi na obrobju, pa tudi delo s priseljenci in sožitje med različnimi kulturami.

s. Mira Peče

BUDIMPEŠTA

POSVETOVANJE
O SALEZIJANSKIH
IN HMP ŠOLAH

Dve sestri hčeri Marije Pomočnice iz Slovenije sva se od 29. oktobra do 2. novembra 1993 v Budimpešti udeležili drugega posvetovanja o salezijanskih v šolah HMP v Evropi. Na posvetovanju je sodelovalo pri-

TURIN

DA BOGU
ZA VEDNO

Bazilika Marije Pomočnice je bila 10. oktobra 1993 polna do zadnjega kotička; veliko je bilo predvsem mladih, ki so s pesmijo

polepšali praznik. Zavedajo se, da je Bog salezijance poklical, da bi bili v Cerkvi znamenje in nosilci njegove ljubezni do mladih, zato so se veselili skupaj s slavljenji.

Ta dan je 8 salezijancev in štiri salezijanke izreklo svoj da Bogu za vedno (večne zaobljube). Med njimi je bil tudi naš Viktor Ganc, doma iz Sevnice. Svojo pripravljenost za služenje so izrazili z besedami apostola Pavla: "Bratje, za izgubo imam vse v primeri z vzvišenostjo spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda... Pozabljam, kar je za menoj, in se stegujem proti temu, kar je pred menoj, ter tečem proti cilju po nagrado, h kateri nas od zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu" (Flp 3, 8. 13 - 14). Mladi so na izpoved zaobljube odgovorili z dolgim aplavzom, s čimer so hoteli izraziti Bogu tudi prošnjo: "Posveti jih z resnico, tvoja beseda je resnica" (Jn 17, 17). N.N.

HAMILTON

ZVONIK IN NOVI ZVONOVI

Folklorna skupina Soča je bila poleti na turneji v Sloveniji. Mladi so se vrnili utrujeni, pa navdušeni; imeli so enajst nastopov v štirinajstih dneh. Našel se je tudi čas za ogled Slovenije.

Že leto in pol smoo načrtovali gradnjo novega zvonika. Zvonik je bil postavljen. V nedeljo 19. septembra je hamiltonski škof Anthony T. Tonnos slovesno blagoslovil tri nove bronaste zvonove; napis na prvem "Darovali farani", na drugem "Društvo sv. Jožefa" in na tretjem "Katoliška ženska zveza in Oltarno društvo".

Isto nedeljo smo imeli tudi farno žegnanje in praznovanje zlate maše našega g. Stanka Ceglarija. Bog naj mu povme za vse dobro, kar je storil med nami in naj ga blagoslovi in ohrani še mnoga leta med nami. Š. K.

ŽELIMLJE

NOVA ZNAMENJA

Nova znamenja se že rojevajo" smo v soboto 4. decembra družno prepevali dijaki Gimnazije Želimlje ter fantje in dekleta iz don Boskovega oratorija Pordenone. Naši fantje so se zelo dobro odrezali v prijateljski tekmi v košarki, ki je bila pravzaprav razlog za naše mednarodno srečanje. V nedeljo dopoldne smo si še ogledali Ljubljano; prijazni vratar v

Cankarjevem domu nam je ponudil možnost ogleda tega slovenskega kulturnega centra. Pri maši smo razmišljali, kako naj pripravimo Gospodu pot; vsak v svojem srcu, da bo božična skrivnost bolj odmevala v našem življenju. Po kosilu, ki ga je obogatila pesem in skupno rajanje, smo se razšli v upanju na skorajšnje snidenje v Pordenonu ter obogateni z izkušnjo, kako nas don Boskov duh povezuje kljub različnosti jezika in običajev.

Lmk

MISIJONSKÉ TOMBOLE

Tudi letos so po mnogih župnijah organizirali misijonske tombole v pomoč misijonarjem na raznih koncih sveta. Mladi pri tem radi sodelujejo s prodajo srečk, starejši pa prispevajo dobitke. V Radencih je bila tako tombola letos prvič in je navdušila staro in mlado (od tam je fotografija).

BLED

MLADI, NOV DOM ZA VAS

Kje? Na Bledu! Tam, kjer je že leta 1856 stala mogočna hiša z gospodarskim poslopjem, polji in travniki. Od vsega začetka je bila v tem kmečkem domu tudi trgovina, ki je dobro delovala vse do 2. svetovne vojne. Marsikdo na Bledu in v okolici se še spominja dobro založenih polic.

Pred 27-imi leti sta zakonca Franc in Albina Zupan hišo ponudila sestrām hčeram Marije Pomočnice. Sprejele so jo z namenom, da bi v tem čudovitem kotičku slovenske zemlje mogle mladim ponuditi čim več iz polnih polic svojega duhovnega bogastva.

Takrat so sestre z velikim navdušenjem pa tudi z žrtvami začele prenavljati gospodarsko poslopje. V tej prenovljeni prijazni gorenjski hiši se je na raznih duhovnih srečanjih do danes zvrstilo okoli 5.000 deklet z vseh koncev Slovenije. Kljub marsikdaj prenatrpanim prostorom je veselo družinsko ozračje prevzemalo srca, jih odpiralo božji besedi in klicu k večji zavzetosti za pristno krščansko življenje.

V zadnjih letih smo marsikomu morale odreči srečanje na Bledu, zlasti pozimi, ko bi v mrzlih in vlažnih prostorih bilo le pretežko vzdržati v vedno veselem razpoloženju. Vprašanju, kdaj bo prostora za vse dovolj, so se pridruževali mladi z Bleda, predvsem otroci, ki radi prihajajo vsaj na krajši obisk k vsem sestrām, ne le k svojim katehistinjam. Ker smo začele ob enem z različnimi dejavnostmi in oratorijem, se je vsak dan zvrstilo tudi več skupin, ki jim je zaradi obnovitvenih del pri nas ponudil vse možne prostore v župnišču gospod župnik Martelanc.

Na našem dvorišču pa že od pomladi brnijo stroji in avtomobili

obrtnikov, ki vsak na svojem delovnem področju spreminjajo podobo hiše. Zdaj že v novi zunanji obleki čaka še na notranjo ureditev.

Velika hiša pa ne bo ostala le lepa hiša. Ta prijetni dom pričakuje vas, dragi mladi, ki hrepenite po duhovni okrepitvi, ki vas žeja po Bogu. On edini more prenoviti naša srca. Izkoristite zato kakšen konec tedna za duhovno obnovo, za duhovne vaje v času počitnic, posebej v tistih liturgičnih obdobjih cerkvenega leta, ko je vsak kristjan še močnejše izzvan k spreobrnjenju. Nekatere skupine bomo, kot doslej, vodile sestre, hiša pa bo na

ostalo kot zaprt in lepo zaviti paket. Bodite prepričani, stik z vrstniki vam bo vлил novega navdušenja za veselo in iznajdljivo sodelovanje ali pomoč v današnjem svetu, ki hrepeni po vašem navdušenem pričevanju za večne vrednote.

Dragi prijatelji, božje police niso nikoli prazne. Bodite pogumni, sežite po neminljivih dobrotah, ki jih Bog ponuja preko najrazličnejših priložnosti. Sestre, ki smo na Bledu, ker nas je Gospod povabil, da razširjamo njegovo dobrohotno ljubezen vsem, ki jih srečujemo, vam pa že zdaj kličemo: Dobrodošli!

s. Mimica Oblak

DBP

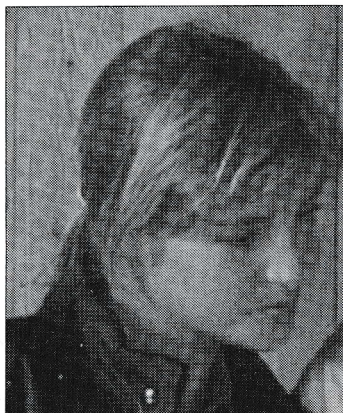
POKLICANA K MLADIM

Rosna mladost je skoraj vzela slovo. Za seboj je pustila nekaj viharjev, ki so bili potrebni, da sem spoznala življenje z obeh strani: uspeh in neuspeh, luč in temo, sonce in dež. Oboje je bilo koristno, tudi vihar. Vse to je bilo kot pomoč, da se je pred menoj odprlo novo obzorje smisla in ljubezni, poslanstva in darovanja.

Bog mi je podaril dobre starše, ob katerih sem spoznala

razpolago tudi srečanjem in skupinam, ki bodo imele svoje voditelje. Mladinski dom čaka tudi na vso blejsko in okoliško mladino, da bo v njem našla kotiček za poglabitev, za razvedrilo v salezijskem oratoriju, za razvijanje svojih spretnosti pri ročnih delih in igranju kitare, za učenje jezikov in mnogo drugih dejavnosti, ki so že ali pa še bodo zaživele.

Predvsem pa bi vam rade omogoče, da bi se tukaj dobro počutili, da bi našli in doživeli brezmejni dar božje pričujočnosti v svojem življenju, ki pa naj ne bi

neizmeren zaklad - Jezusa. Spominjam se, kako sta starša zame našla čas, skupaj smo brali Sveto pismo, gledali slike in se pogovarjali. S tem sta mi podarila vse. Nisem potrebovala barvik, psička, računalnika, videa, dinovzrovov itd. Njihova ljubezen in vera je vse to bogato nadomestila. Tudi sama sem rada veliko brala in tako vsrkavala božjo besedo, ki mi je postajala vedno bolj ljuba in dragocena.

Veliko sem se spraševala o smislu življenja, kaj naj vzamem v roke, kaj je moja osebna naloga in kaj Bog pričakuje od mene. Prišel je čas odgovora, odločitve, toda za to so bila potrebna leta zorenja. Že zgodaj sem začutila skrb za mlade, rada sem jim pomagala, jih tolažila, učila, spodbujala in se z njimi igrala. S posebno pozornostjo sem opazovala življenje prav s tega vidika. Odkrila sem svoje poslanstvo za mlade v salezijskem duhu, čeprav takrat še nisem vedela, da bom ta čut razvijala prav v ustanovi DBP.

Odločitev je torej zorela. Pred menoj se je pojavila osnovna izbira: samski ali zakonski stan. Ko sem razčistila to vprašanje, je bilo lažje, čeprav sem zopet stala pred novimi odločitvami.

Po duhovnih vajah je bila odločitev dokončna. Spoznala sem svoje poslanstvo: biti hočem

luč, sol in kvas mladini, ki je oddaljena od Boga.

Svoj "da" sem izrekla najprej Jezusu in On me je pripeljal do ljudi, ki me danes spremljajo na poti duhovnega poklica don Boskove prostovoljke. Ob prazniku sv. Janeza Boska je moje srce kipelo od sreče, kajti spoznala sem pot, na katero me je Gospod poklical.

Zdaj si še bolj želim, da bi vsem potrebnim, do katerih ne more duhovnik ali redovnica, prinašala veselje, ljubezen, dobroto, razumevanje, oporo in pogum, ki ga sama črpam v Evharistiji.

Srečna sem, da lahko grem za Jezusom kot don Boskova prostovoljka. Hvala za ta veliki dar. Hvala sv. Janezu Bosku in blaženemu Filipu Rinaldiju za njun zgled.

Ti, ki bereš te vrstice, prosim, moli zame, za don Boskove prostovoljke, da bomo zveste Njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje.

DBP

DUHOVNE VAJE DBP

Čas počitnic in dopustov prostovoljke izkoristimo tudi za nabiranje duhovnih moči. Vedno znova čutimo, da je to za nas še posebej pomembno, kajti naše življenje je sredi sveta. Poslane smo v svet med ljudi, da jim z življenjem pričamo o evangeliju. Za to pa potrebujemo veliko moči.

Letošnje duhovne vaje so bile nekaj izjemnega. Tega mišljenja smo bile prav vse, ki smo si ob slovesu podajale roke. Zakaj? Pa vseeno! Med duhovnimi vajami je bilo še več časa za molk in za osebno premišljevanje.

To, kar nas je še posebej prevzelo, pa je bila tema duhovnih vaj: prerok Elija. Morda bi ob misli na moža iz stare zaveze

katero od nas pred duhovnimi vajami stresel mraz. Toda voditelj duhovnih vaj nam je že na začetku Elija predstavil kot moža globoke vere, izredne poslušnosti in odločnih korakov. Gospodove besede Eliju: "Pojdi od tod in se skrij ob potoku" (1Kr 17, 3), so veljale tudi nam. Skrij se, izključi vse, kar te spremlja vsak dan in te trenutke posveti samo Bogu, ki ga boš našla v tišini svojega srca. Molitev bo tvoja pijača, v kontemplaciji boš našla duhovno hrano in moč za pregled poti, ki si jo prehodila. Tu boš našla pogum, ki ga boš še potrebovala za zvestobo v duhovnem poklicu.

Gotovo je ob preroku Eliju tudi katera izmed nas začutila trenutke puščave. Vse to je bilo treba, da smo še bolj odkrile svojo slabotnost in popolno odvisnost od Boga. Z apsoltom Pavlom bi lahko rekli: "Kaj imaš, česar bi ne bil prejel" (1 Kor 4, 7)? Kako čudovitih darov smo bile deležne že s samim rojstvom, s svetim krstom, trdno vero, z zakramenti in duhovnim poklicem. Naša srca bi morala peti nenehno hvalnico Bogu za vse, kar smo prejele in kar še vedno prejemamo.

Sedaj se začenja obdobje "pokaži, kaj znaš"! Naš apostolat med mladimi, potrebnimi in revnimi, kjer živimo in delamo, mora biti obogaten z ljubeznijo in dobroto. Prav na delovnih mestih smo dostikrat nemočne, ko opazujemo, da se dogajajo nepravilnosti in da še vedno cveti nepoštenost. Velikokrat le nemočne strmimo ob vsem tem. Ostane nam molitev in vestno izvrševanje nalog, ki so nam zaupane. Morda pa bo naše pošteno in delovno življenje le spodbudilo koga, da bo začel razmišljati, kaj za človeka pomeni mirna vest in tista sreča, ki je ne moreta dati ne bogastvo in ne svet.

DBP

MOJ DOM JE PRI MARIJI

Zahvalim se za Vašo skrb, a meni je težko sodelovati zaradi bolezni in tudi zaradi let (80)," začenja svoje pismo g. Marija Vamberger, ena tistih sodelavk, ki jih krasi skromnost v žlahtnem pomenu besede. Čeprav je vpeta v salezijsko poslanstvo že od mladih nog (prek Dermotove družine), pravi, da ni, da bi se s fotografijo dajala na ogled. Kar je storila, je storila z ljubeznijo, pa naj je bilo pri Kapeli ali sedaj na Koroškem. Njem dom pa je tako pri Mariji Pomočnici.

Številka 26, kolikor prejema Vestnikov, res ne pove vsega, saj ne gre samo za razdelitev Vestnikov. "Nisem sama, zraven sta tudi g. Urška Rutar (6 Vestnikov) in g. Francka Šolar (18 Vestnikov), vsega torej 40. Pri meni jih je več, ker so bili mnogi že prej člani mašne zveze. Vsi

radi prispevajo za Vestnik in za mašno zvezo, kolikor morejo. Letos morda nekoliko manj, ker smo obnavljali cerkev, naši dohodki pa so bolj skromni."

G. Marija nam preprosto pove veliko resnico, da je pri Mariji Pomočnici našla svoj dom. "Ko sem prišla sem, sem rada romala k Mariji Pomočnici na Rakovnik, kjer sem našla svoj tretji materni dom. Tam sem se vpisala v mašno zvezo in tako se je začelo. Romanje je zame živ dogodek, posebno na Rakovnik. Pri Materi, ki nas spremlja kot dobra mati, se počutim doma.

Uživam v Marijini bližini že od veržejških dni, ko si otrok med otroki, ki se vrste okrog Marije, ona pa nas spremlja na vsakem našem koraku. S kakšnim zau-

panjem bi se morali izročati Mariji!"

Ob Mariji na Rakovniku je veliko molila za duhovne poklice, sama in skupaj z drugimi. "V župniji se molivci za duhovne poklice dobivamo ob prvih četrtkih, četrtek dodajamo prošnje za duhovne poklice. Duhovne poklice je v marsičem pobrala televizija in gmotno izobilje, zato se tudi družine ne razumejo. In otrok ni."

Občudujem mnoge, ki ste kot g. Marija že v letih, vednar vam veselje do tega, da lahko storite kaj dobrega, ne pojenjuje, čeprav delate z žrtvijo. "Mladi bi naj stopili na naše položaje, ki jih stari več ne zmoremo. Starejši moramo učiti mlade, četudi se nam zdi, da so na eno uho gluhi. Bralci pa se veselimo Vestnika in vseh zanimivih člankov.

Lep pozdrav vsem. Marija naj izprosi zdravja vsej salezijski družini, kar iz srca želim."

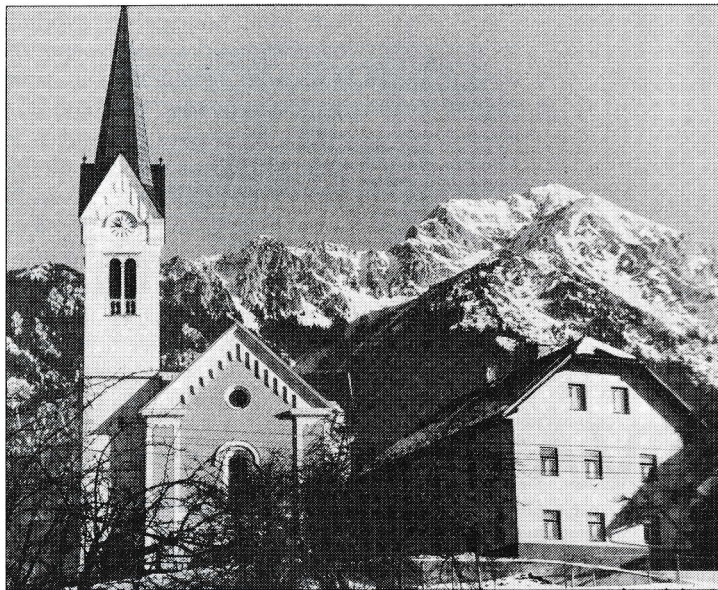
*Marija Vamberger
Čečovlje 67*

62390 Ravne na Koroškem

Naj se še enkrat zahvalim vsem požrtvovalnim naročnikom, ki z veliko ljubeznijo posredujejo Vestnik drugim, zberejo prostovoljne prispevke in pridobijo nove bralce. Mnogi ste že v letih, pa kljub temu vztrajate pri delu. Don Bosko naj vam pri Bogu izprosi poseben blagoslov. K sreči se javljajo za tako delo tudi mladi.

Vse naročnike lepo prosim, da nam sporočite, če je prišlo v vašem naslovu do spremembe (preimenovanje ulic, krajev, hišnih števil). Ko nam pišete ali pošljete svoj dar, lepo prosim, napišite tudi svoj naslov, tistega, na katerega dobivate Vestnik. Na tak način lahko vemo, kdo je poslal. Nekateri se niti ne podpišejo ali pa napišejo samo ime. Potem ne moremo odgovoriti, ker ne vemo, komu; vi pa negodujete, ker ne dobite odgovora. Prosim, če bi to upoštevali, da se ne bomo brez potrebe drug na drugega jezili.

Uredništvo

TRSTENIK POD STORŽIČEM

Če ime Trstenik res prihaja od vinske trte, pomeni, da je rasla tudi na Trsteniku, tem prelepem kraju na Gorenjskem pod Storžičem, ki se neposredno za Trstenikom dviga v višino 2132 m. V Slavi vojvodine Kranjske je zapisno: "Storžič se vzdiguje visoko tako ostro kvišku kot bi hotel prebosti oblake."

Trstenik se prvič omenja že v 12. stoletju. Samostojna duhovnija je nastala leta 1787, nekaj lastnih dušnih pastirjev pa so Trsteničani imeli že prej. Sedanja trsteniško cerkev sv. Martina je gradil od 1852 do 1871 župnik Franc Marinšek. Tri leta pozneje jo je posvetil škof Jernej Vidmar ob silnem navdušenju ljudstva. Stolp cerkve je slikovito vkomponiran v lepo kuliso Storžiča.

Že med drugo svetovno vojno je prišel večkrat maševat salezijanec Franc Knific; župnijo pa so prevzeli salezijanci leta 1950. Prvi župnik je bil Štefan

Zorko. V teh 43 letih se je zvrstilo kar 14 župnikov: Stanko Kos, Štefan Zorko, Štefan Vogrin, Jakob Turšič, Ciril Zajec, Franc Jamnik, Jože Urbanek, Janez Vidic, Tone Maroša, Jože Zrim, Jože Pungerčar, Mirko Simončič, Franc Kavaš in Franc Levstek. Ob župnikih je bilo še precej kaplanov ali duhovnih pomočnikov.

Kmalu potem, ko so salezijanci prevzeli župnijo, se je od Kapele pri Radencih v prenovljeno župnišče preselil dom za bolne sobrate salezijance; med prvimi sta bila Franc Jagodic in Lojze Logar. Ker je prihajalo vedno več bolnih sobratov, je bilo treba misliti na nov dom. Janez Vidic je na že določeni lokaciji starega gospodarskega poslopja zgradil nov dom. Ob cerkvi na pokopališču počiva 16 sobratov salezijancev; sicer jih je v domu umrlo več, so pa drugod pokopani. Farani so z veseljem sprejeli medse bolne in ostarele salezijance in jih vsa leta duhovno in gmotno podpirali. Hvaležni so, da imajo vedno na voljo spovednike in tudi vedo, da bolni sobratje z molitvijo in žrtijo podpirajo duhovno rast župnije.

V neposredni bližini cerkve stoji stara mežnarija - brunarica. Prenovljena pred več kot dvajsetimi leti služi za mladinska srečanja, počitnikovanje in drugo.

Duhovno zdrave in urejene družine v župniji pa tudi zdrava tradicija in razna mladinska srečanja vplivajo, da je versko življenje živo.

Če nas boste obiskali na župniji in v domu za sobrate, boste uvideli, da se pri nas uresničujejo svetopisemske besede: "Kako prijetno je, če bratje prebivajo skupaj!"

Franc Levstek

NADALJEVATI

Za mnoge, ki so v prvih letih zavoda v Želimljem bivali tam kot gojenci, je 23. oktober 1993 pomenil nekaj podobnega kot za štokljke, ki se spomladi spet vrnejo v svoja gnezda. Tako je bilo že iz don Boskovih časov, da so se vsi, ki so bili kakor koli pri njem, radi vračali, ne samo, da bi obujali spomine, temveč da bi tudi v moči izkušnje, ki so je bili deležni, načrtovali.

Zmešanimi občutki smo se vračali v Želimlje, v kraj, kjer smo pod don Boskovo streho preživeli večji del svojih srednješolskih let.

Toda Želimlje smo našli, kljub deževnemu vremenu in soboti, prijazne in ponujale so nam roko dobrodošlice enako kot že ničkolikokrat poprej. Presenečale so nas spremembe, veselili novi načrti Gimnazije Želimlje, življenje, ki so nam ga predstavili, je delovalo morda celo bolj domače in bolj prijetno,

kot takrat, ko smo še sami živeli v Srednji verski šoli.

Veliko nas je prišlo z vseh koncev naše Slovenije, zbrali smo se iz različnih poklicev in s seboj prinesli različne vtise in izkušnje, ki nam jih ponuja življenje.

Ogled videokasete o dogajanju v zavodu in gimnaziji nam je še dodatno in v mnogočem spremenil staro, orumenelo sliko, ki smo jo nosili v sebi še iz starih časov.

"Okrogla miza" je dala besedo na besedo, idejo na idejo.

Dogovorili smo se, da bodo naša srečanja bolj pogosta, da bomo bolj uporabljali salezijanske izkušnje ter salezijancem

tudi sami pomagali z svojimi izkušnjami pri njihovih naporih.

Ko je beseda stekla, smo ugotovili, iz kako različnih poklicev smo: vse od poslanca v državnem zboru, župana, direktorjev, privatnikov... zavedali smo se, da pa nam je še vsem skupno, da smo ohranili simpatijo do salezijanske družbe, ki je veliko vlagala v nas, da nas kljub odgovornim poklicem v družbi vera, da bi vsi želeli ostati povezani z veliko don Boskovo družino.

Hoteli bi celo več: nadaljevati po svojih močeh tam, kjer smo

pred dvajsetimi ali več leti nehali. In Salezijanski vestnik bo tisti, ki nas bo v prihodnje vse obveščal o dogajanjih, odbor, ki smo ga izvolili, pa nas bo predstavljal, povezoval in držal v rokah organizacijske niti.

Ob koncu so, prav tako kot pred leti, zazveneli instrumenti, ki so jih vzeli v roke: Jože in Ignac harmoniko, Štefan trobento, Jože in Jani kitaro, Blaž pa je pomagal s svojim prijetnim basom. Zazvenela je tudi skupna pesem, ki je ob slovesu izrekala zahvalo vsem našim sošolcem, ki danes vodijo zavod in gimnazijo v Želimljem, za topel sprejem in ponujeno roko.

Beno

MLADI - DOBRODOŠLI

Spoštovani molivci za duhovne poklice!

V pripravi na božič večkrat vzklikamo in prepevamo: "Kralja, ki prihaja, pridite, molimo!" Bog prihaja med nas na različne načine, tudi po molitvi za duhovne poklice. Trudimo se, da bo naša molitev v teh svetih božičnih in pobožnih dneh še bolj zavzeta, polna vere, da Bog naše molitve uslišuje.

Dijakinja 4. letnika ekonomske srednje šole mi je pisala: "Že kar nekaj časa sem naročnica Salezijanskega vestnika in že večkrat sem premišljevala, da bi se pridružila vaši molitveni skupini, ki moli za duhovne poklice. Vedno pa sem imela občutek, da ste v skupini samo starejši ter da nekako ne sodim zraven. Toda, ko sem Vas poslušala na rožnovensko nedeljo na Stopnem, kamor sem poromala, sem sklenila, da Vam bom pisala... Kakšni so torej pogoji, da postaneš član v verigi molivcev?"

Med počitnicami sem bila na duhovnih vajah s prijateljico Zvonko, ki odhaja kot laiška misijonarka v misijone. Še nikoli nisem občutila takšne božje veličine in bližine kot tisti teden, ki sem ga preživela v miru, zbranosti in molitvi... Od takrat dalje vsak večer z Zvonko in še nekaterimi prijatelji ob 22. uri molim desetko rožnega venca za nove duhovniške, redovniške in misijske poklice. Torej: če starost ni pogoj in se lahko pridružim Vaši skupini, se z veseljem pridružujem" (Marjetka).

Marjetka, tebi in tebi podobnim odgovarjam, da z veseljem ugotavljam, da se Salezijanska molitvena družina širi in pomlaja. Zelo vabim, da se v družino molivcev vključujejo tudi mladi, tako fantje kakor dekleta, mladi starši ali, kar je najlepše - cele družine. Naša molitev bo prav gotovo bolj blagoslovljena, če ne molimo le za mlade, ampak skupaj z njimi. Zato, dragi prijatelji, pojdemo v avanturo molitve, saj vi najbolj potrebujete molitve in dobrih duhovnih voditeljev, za katere prosimo.

V zadnjem času je prispelo nekaj predlogov, "da bi organizirali mesečna molitvena srečanja za duhovne poklice pri Materi božji na Kureščku, kamor bi lahko poromali posamezniki in molitvene skupine iz raznih krajev Slovenije". Jaz sem zelo vesel te pobude in prosim še druge molivce, da mi pisno ali po telefonu sporočite svoje mnenje in predloge. Upam, da bom lahko kaj več o tej pobudi zapisal v prihodnji številki Vestnika.

Vsej molitveni družini za duhovne poklice, posebej še mladini, želim blagoslov in vse dobro v novem letu z upanjem, da se naša molitvena družina duhovno okrepi in pomladi.

Ivan Turk, voditelj

Ivan Turk
Boštanj 16
68294 Boštanj
tel.: 0608/81 - 006

MOLITVENI NAMENI

FEBRUAR

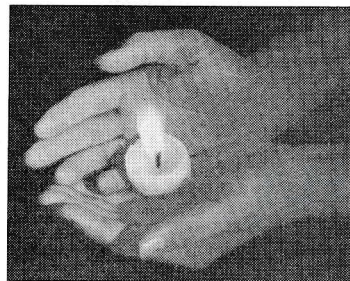
"Dete Jezusa so starši vzeli s seboj v Jeruzalem, da bi ga darovali Gospodu."

Molimo za družine, da bi z radostjo sprejemale otroke in jih velikodušno darovale Gospodu.

MAREC

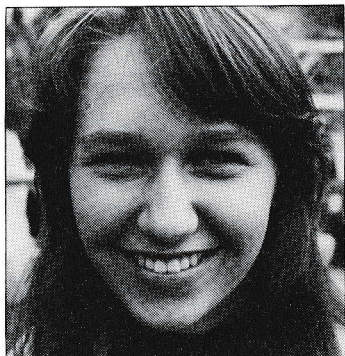
"Spokorna dela postnih dni naj zbrisejo nam vse dolge, očiščeni veliko noč, naj radostno obhajamo."

Prosimo, da bi kristjani, zlasti mladina, odkrila in vzljubila veliki zaklad zakramenta sprave - spovedi, ki nas osvobaja grešnih spon in napravlja velikodušne do Boga in bližnjega.

K Bogu so odšli po plačilo

Francka Ponikvar, Zadniki
Ana Petrič, Zadniki
Jožefa Knez, Boštanj
Marijana Kolman, Zapuže
Anton Gerenčer, Lendava
Amalija Cigale, Nazarje
Alojz Kuk, Slovenske Konjice
Julijana Grom, Horjul

Don Boska si brez njegovega Oratorija kar ne moremo predstavljati. Kot otrok je ob nedeljskih popoldnevih zbiral prijatelje, se z njimi igral in molil. Kot dijak je ustanovil Družbo veselja. Kot mlad duhovnik se je s svojimi fanti kmalu naselil v Pinardijevi hiši; tam se je rodil don Boskov Oratorij. S tem se je razvil neki nov način navzočnosti med mladimi. Višek doseže Oratorij v Valdoccu: tam se iz oratorija porodi Salezijanska družba.

Mnogi bralci Salezijanskega vestnika se še spomnijo oratorijev, ki so jih imeli salezijanci pred vojno: Rakovnik, Kodeljevo, Radna... Vihravi vojni in še zlasti poveljni čas je vse to dobro zastavljeno delo prekinil in tudi salezijancem onemogočil njihovo tipično delo. Danes, po dobrih petdestih letih, se zdi, da je zopet dozorel čas za ponovno ožvitev oratorija.

Salezijanci smo se na svojem 16. inšpektorialnem zboru, ki smo ga obhajali prejšnjo jesen, odločili, da bomo to, čemur smo

pred vojno rekli oratorij, danes imenovali Salezijanski mladinski center (= SMC). To ime vključuje vse naše pastoralno delo z otroki in z mladino. Hkrati smo se odločili, da bomo poskušali ustanoviti Salezijanske mladinske centre na petih naših župnijah: v Cerknici, Mariboru, Radencih, Sevnici in na Rakovniku.

SMC - dom za mlade

V salezijanskem duhovnem izročilu je SMC opredeljen kot "dom, ki sprejema, župnija, ki evangelizira, šola, ki uvaža v življenje, in dvorišče za prijateljske stike in za življenje v veselju". Gre torej za ustanovo, ki želi celovito odgovoriti na kompleksne potrebe mladih (materialna pomoč, občutek sprejetosti, potreba po kulturi, socializaciji, evangelizaciji, duhovnosti...).

SMC se predstavlja kot ustanova na mejnem področju med verskim in civilnim, med svetnim in cerkvenim: v taki namestitvi je vsa njihova izvirnost in tveganje. Zato ni samo namišljena nevarnost, da lahko izgubijo vzgojno in pastoralno kakovost. Široko sprejemanje, različnost mladih, ki prihajajo, ozrače svobode, v katerem so na voljo ponudbe, in pomanjkanje osebjaja, lahko spravi v nevarnost

vzgojni program za vero, ki mora nujno biti zelo različen.

Ob vsem tem je pomembno poudariti, da oratorijsko okolje ni v prvi vrsti neka posebna vzgojna struktura, ampak ozračje, ki je značilno za vsako salezijansko ustanovo. Njegove glavne značilnosti so: odnosi, ki nosijo pečat zaupanja in družinskega duha; oblikovanje takšnega okolja, ki omogoča in pospešuje srečanje; ponudba najrazličnejših dejavnosti za aktivno preživljanje prostega časa; odprtost množici z nenehno pozornostjo na posameznika in skupino; veselje in prazničnost, ki spremljata delavnost in izpolnjevanje dolžnosti; prijateljska navzočnost vzgojiteljev, ki znajo mladim predstaviti ponudbe in tako odgovoriti na zanimanja mladih, ter hkrati svetujejo izbire vrednot in vere.

Celostna rast mladih

SMC želi biti odgovor na probleme, s katerimi se mladi danes srečujejo. Mlade skuša vzgajati v poštene državljane in dobre kristjane, kakor bi rekel don Bosko. Ta cilj uresničuje SMC na štirih različnih področjih, ki celovito zajemajo življenje vsakega človeka, tudi mladega. Ta področja so: rast v človeški zrelosti, srečanje z Je-

SPOMIN IN UPANJE NEKE KARIZME

zusom Kristusom, zavest pripadnosti Cerkev, aktivno sodelovanje pri uresničevanju Kraljestva na zemlji.

Človeška zrelost

Prepričani smo, da ne more vzcveteti nobeno versko izkustvo, dokler se ne odkrije življenja v svojem pravem smislu. Vsako krščansko rast je mogoče graditi na človeško zreli osebnosti. SMC želi biti mladim v vsestransko pomoč na poti njihovega človeškega zorenja. Zato pomagamo mladim, da zaživijo pisano mavrico občečloveških vrednot, kot so: poštenost, iskrenost, odgovornost, zvestoba dani besedi, lepo govorjenje, nenasilje, solidarnost. Skupaj z don Boskom verjamemo, da je v vsakem mladem človeku veliko dobrega - vsemu navkljub...

Srečanju z Jezusom Kristusom naproti

Samo zrel človek more odgovorno in zavestno rasti v veri. SMC pomaga mladim pri njihovem verskem dozorevanju. Pozorni smo na kraje, čase in oblike, v katerih bi lahko prišlo do osebnega srečanja s Kristusom. Skupaj z mladimi odkrivamo, da je predvsem vsakdanje življenje veliki zakrament božje navzočnosti med nami. Vero je

pomembno živeti ne samo ob izjemnih trenutkih življenja, kot so duhovne vaje in razna srečanja. Pomembno je, da postane vera temelj in izhodišče za presojanje, vrednotenje in odločanje mladega človeka. Z duhovnim spremljanjem pomagamo mladim na poti njihove rasti v veri.

Močni pripadnosti Cerkev naproti

Kristusa ni brez njegove skupnosti, ki je Cerkev. Vero moremo živeti samo znotraj skupnosti. SMC, ki je del župnije in njene pastore, vzgaja mlade v tej zavesti globoke pripadnosti Cerkev. Biti kristjan pomeni hkrati tudi biti član neke skupnosti, ki je Cerkev. Pomembno mesto dajemo bogoslužju, ki je izraz vere Cerkev.

Prizadevanje za rast Kraljestva na zemlji

Vera mladim ni sama sebi namen, ampak mora, če hoče biti resnična, dobiti socialne in družbene razsežnosti. Tudi v tem smislu vloga SMC ni zanemarljiva. Mladim pomaga preraščati prepad med vero in vsakdanjim življenjem. Zlasti spodbujamo mlade, da bi pred Bogom doživeli svoje življenje kot poklic ter da bi na ta božji klic v svojem življenju z vso resnostjo odgovorili.

Soodgovorni za poslanstvo

SMC je priložnost, da dejavno vključimo mlade v naše poslanstvo. Mogoče salezijanci šele v SMC zares izkustveno doživljamo, da brez mladih svojega poslanstva sploh ne moremo opravljati. To dejstvo nam nalaga odgovornost, da poskrbimo za vzgojo in izobraževanje animatorjev, da jim damo priložnost, da se na svoje poslanstvo v Cerkev in naši družbi dobro pripravijo.

Mladi lahko prevzemajo v SMC različne odgovornosti. Nekateri vodijo različne skupine, drugi se ukvarjajo s športom, eni so odgovorni za glasbo, drugi za molitev... Njihovo prostovoljno delo služi predvsem njim samim na poti njihove vsestranske rasti in dozorevanja.

SMC - naša velika priložnost

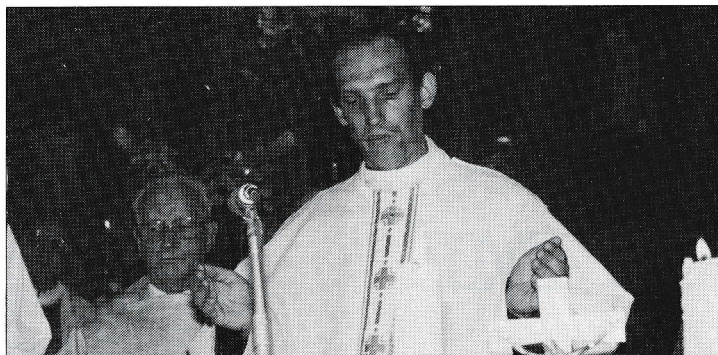
SMC so za vso salezijansko družino izziv ter hkrati priložnost, da se znova potrdimo v svoji tipični in izvirni karizmi. Biti med mladimi in živeti zanje v duhu don Boskove preventivne vzgojne metode nam bo dalo novih moči za naše življenje. Ob mladih bomo odkrili, da življenje le ni tako enostransko površno - kot se nam včasih zazdi - in da so mladi pravi filozofi vere.

Hkrati se nam zopet ponuja priložnost, da znova izkusimo, kako so prav mladi tisti, ki nas potrjujejo v našem poklicu.

Martin Lisec

Opravičilo

V SV 6/94 je prispevek na str. 10-11 napisala Tanja Metelko in ne Martin Lisec, kakor smo zapisali. Se opravičujemo!

JANEZ ŽEROVNIK NOVOMAŠNIK

V nedeljo, 7. novembra, je v tomišelski cerkvi škof Jožef Kvas podelil duhovniško posvečenje salezijanskemu diakonu g. Janezu Žerovniku. Naslednjo nedeljo, 14. novembra, je v domači župniji Šenčur Bogu daroval svojo novo mašo. Novomašniku Janezu čestitamo in mu želimo bogato duhovniško pot.

■ *Pot do duhovništva je bila dolga; vendar šteje vztrajnost in razpoložljivost za Gospoda, mar ne? Da, tako je.*

■ *Nova maša sredi zaledenelih dni, ti pa si v svoji duši gorel ob Gospodovi navzočnosti; kako si doživil?*

Najmočneje sem doživil mašniško posvečenje. Doživil sem ga kot dogodek, za katerega

sem vedel, da je odločilen za moje življenje. Prav vse sem stavil na posvečenje in si ne morem predstavljati, kako bi bilo drugače; kljub tej veliki pomebnosti nisem bil gotov, kako se bo končalo. Nisem zaupal niti svoji duševnosti, niti božjih poti nisem poznal do kraja.

Sledil je posvečevalni obred in se je končal. Po posvečenju sem bil miren in zadovoljen, prepričan, da je to, da sem postal duhovnik, božja volja.

Tako kot v cerkvi se je veselje izražalo tudi pri pogostitvi pred cerkvijo. Toliko ljudi, znanih in nepoznanih, se je veselilo z mano. To je bila velika milost. Verniki so jo tako doživljali, seveda pa tudi jaz sam.

Nova maša je bila nadaljevanje praznovanja izpred tedna dni. Bil je to praznik moje domače vasi in domače župnije (Šenčur). Na poljih in gozdovih, pa tudi na mlajih je ležal sneg. Prav v noči pred sprejemom je zapadel.

V vprašanju je že povedano, da novomašnik v svoji duši gori ob Gospodovi navzočnosti; ob novi maši je to resnica. Sneg in mraz navzočih nista ovirala; še več, narava je bila prijeten okras in dopolnitev navdušenja, ki so ga pokazali domačini in domači duhovniki.

Naša vas Voglje je podružnica in tu so me na predvečer nove maše sprejeli. Sprejeli kot duhovnika; v nedeljo pa so se od mene kot od rojaka poslovili na mojem domu. Duhovnik naj pač prerašča vezi poznanstva, sosedstva in sorodstva - to so tudi sami sporočali.

Sledila je slovesna nova maša. Kolikokrat obhajamo spomin te daritve (Jezusove), se izvršuje delo našega odrešenja. To krščansko resnico smo doživeli ob mašni daritvi.

■ *Mladi kot bi se plašili žrtev, ki jih zahteva duhovni poklic; jim lahko poveš spodbudno besedo?*

Ta praznovanja, posvečenje in nova maša, so res lepa. Koliko milosti Bog daje človeku. Praznovanje je res izkušnja božje dobrote in odrešenja. Zato nas Bog varuj, da bi te darove zapravili v pozunanjenosti. Tudi veselje je milost in dar; ne iščimo drugačnega veselja od tistega, ki ga daje Bog.

Gospod, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni!

Ogenj ljubezni za duhovni poklic. Naj mladi začutijo veselje do duhovnega poklica. Naj začutijo veliko veselje. Tako bo žrtev, ki bo prišla, samo v pomoč, da bo odločitev vztrajna in trdnjša. Naj se zgodi tvoja volja, Tebi se izročamo.

Janez Žerovnik, novomašnik

DIAKONSKO POSVEČENJE

Vsoboto, 16. oktobra 1993, nas je pozdravilo oblačno jutro, ki pa ni prav nič motilo ali celo spravljal v slabo razpoloženje, saj smo se polni veselega pričakovanja iz Čemšenika odpravili na pot proti avstrijski meji in nato dalje proti Nemčiji. Cilj nam je bil Benediktbeuern, kjer smo želeli prisostvovati diakonskemu posvečenju sedmih salezijanskih bogoslovcev iz Nemčije, Avstrije, Poljske in seveda Slovenije - našega Petra Polca.

Mladim in tudi že nekoliko starejšim župljanom se je pridružilo tudi nekaj Petrovih sorodnikov, častni član našega romanja pa je bil Franci Plahuta, že izbrani in določeni glavni ceremonier za novo mašo. Veseli smo bili njegove navzočnosti, saj smo tako že navezali stike in naše skupno romanje izkoristili tudi že za prve pomenke o pripravah na slovesnost nove maše.

Pot nas je vodila proti Jesenicam, kjer so se nas na mejnem prehodu Karavanke avstrijski cariniki kar hitro otresli, ko smo

jim pojasnili, kam smo namenjeni. Pot smo nadaljevali mimo Beljaka, Spitttala in Lienza ter naprej po avtocesti v Rosenheim - Innsbruch, med potjo pa občudovali lepote urejene Koroške in Tirolske. Na nemški meji so se nas cariniki dodobra nagledali (no ja, natančnost je potrebna), a končno so nas le spustili čez mejo. Vsi veseli smo

že skoraj videli težko pričakovani cilj. No ja, nekaj kilometrov nas je res še ločilo od njega, vendar ni bil več tako daleč.

Bil je že mrak, ko smo se pripeljali pred veličastno baziliko in samostan v Benediktbeuern. Že pred vrati nas je pričakal Peter s prijateljen Hanzijem. Popeljala sta nas do naših novih, začasnih bivališč in nato na obed. Na poti nam ob slaščicah, ki jih se spekla Petrova mama in druge dobre duše, res ni bilo hudo, a se kljub temu nismo branili okusne večerje. A to je bil šele uvod v veseli večer, ki se je ob dobrotah, pogovoru in živahni pesmi petegnil pozno v noč (a naj vas ne skrbi, pretiravali nismo).

Gospodu sem se zahvalila za lep, bogat dan in se izgubila v snu, ki me je popeljal v nov, prav tako bogat dan.

Nedeljsko jutro pa je bilo že deževno, vendar je bilo to za nas skoraj nepomembno. Čemšeniški mladinci smo želeli še polepšati že tako lepo slovesnost; zato nas je dvajset v

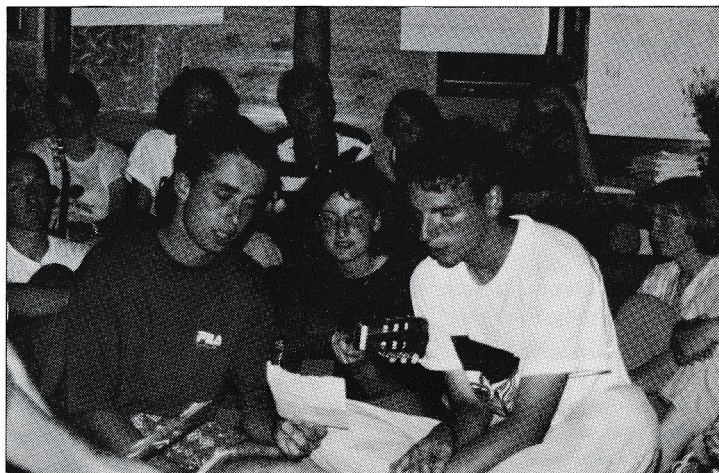
narodnih nošah v sprevodu odšlo proti baziliki. Imeli smo dovolj časa, da smo se v zbranosti pripravili na sv. mašo in v molitvi prosili za nove Gospodove sodelavce. Evharistično bogoslužje z obredom diakonskega posvečenja je bilo v celoti v nemščini, vendar smo kljub temu lahko doumeli veličino dogodka. Bogoslovce je v diakone posvetil škof benediktinec dr. Viktor Josef Dammertz iz Augsburga, slovesnosti pa so prisostvovali tudi slovenski salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevnar, domači čemšeniški župnik g. Tone Humar, župnik iz mariborske don Boskove župnije, kjer je Peter na praksi, g. Jože Pozderek, g. Jože Andolšek iz Celovca, kjer je Peter opravljal vzgojno prakso - asistenco, in g. Slavko Pajk.

Vsi smo bili veseli, da smo se lahko udeležili slovesnosti, in ko je bil čas za odhod, se kar nismo mogli posloviti. Zbrani pred avtobusom, smo prepevali slovenske pesmi in tako odrivali odhod. Vendar se je bilo treba posloviti in tudi mi smo se v upanju in prošnji, da nam Gospod da doživeti še lepše slavje novomašnega posvečenja in nove maše našega rojaka Petra prihodnje leto.

Polni hvaležnosti smo v molitvi, ki je bila zahvala in hkrati prošnja za Petra in druge diakone, zapuščali Benediktbeuern.

Ostajajo mi lepi spomini in prošnja Gospodu, da zares varuje in blagoslavlja novoposvečene diakone, da bi se mogli v vsej odgovornosti pripravljati na veliki dan. Da bi bilo v njih veselje, odprtost in zaupanje v Gospoda!

Metka in Marija Zupan

KAJ PA MI?

■ MI BI TUDI PRAZNOVALI BOŽIC

Kako se je pravzaprav začelo? Bil je pust novembrski večer. Dolgočasno, da je kaj. Samo gostilne so bile polne. Tudi veliko mladih. Skupina mladih fantov je imela na mizi že zajetno zbirko steklenic. Cel večer so prečepeli za isto mizo. Bili so vedno glasnejši. Pijača jim je razvezala jezike. Govorili so vsevprek, kar je komu padlo na pamet. Rekli bi: otročarije, čeprav so imeli povprečno 18 let. Ker po 22. uri niso več stregli, se je začelo prazniti. Na koncu so ostali sami. "Fantje, gremo!" jih je opozoril natak. "Zapiramo!" "Ne bodi tak! Rajši nam postreži s kakšnim konkretnim!" Ker je bil neizpros in da si ne bi zapravili kredit za prihodnjič, so odkrevsali ven.

"Kam pa zdaj? Za domov je še prezgodaj!" so menili. Eden, ki je včasih obiskal tudi mladinec,

ski verouk, se je spomnil: "Gremo v župnišče!" "Gremo!" je padla odločitev. Nekaterim se je zdela ta ideja najbolj nora. Prav zato so bili takoj zanj. Ob 23.15 pozvoni hišni zvonec. "Le kaj se je zgodilo?" se vprašam. Spodaj pa: "Imaš kaj časa?" se sliši znani glas. "Nekaj se ga bo že našlo!" je bil odgovor nekoliko negotov. "Lahko pridejo z menoj tudi moji kolegi? Dolgčas nam je, pa ne vemo, kaj bi počeli!" "Ja, prav! Pridite!" sem bil ne preveč navdušen. In potem so prišli. Predstavili so se. Bilo jih je kakih 6. Na začetku rahla zadrega. Iz njih je smrdelo. Trudili so se, da ne bi kazali znamenja vinjenosti. Skušali so biti fini. Izpadli so neboljjeni. "Malo smo dobre volje", je povzel najbolj zgovorni. "Ko bi ti vedel, kakšno sranje je vse skupaj. En sam dolgčas. Nimaš se kam dati. Doma ne moreš biti, tam te mečejo ven, na cesti je hladno. Pa smo prišli! Saj ne bomo dolgo. Samo malo." Po-

tem so se jim razvezali jeziki. Nekateri so priznali, da še nikoli niso bili pod cerkveno streho, ker je oče neveren, mami pa zaradi očeta ne upa tja. Sicer so slišali od svojih vrstnikov iz otroških let, da spet ni tako hudo v cerkvi, kakor pripovedujejo.

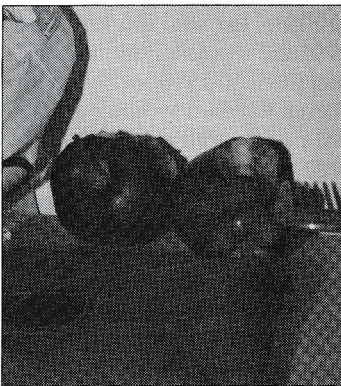
Ravno toliko so bili 'dobre volje', da so lahko povedali vse, kar jim je ležalo na duši. Ni bilo treba veliko govoriti. Bilo jim je pomembno, da jih je nekdo poslušal. Kar kakšno uro so se zadržali. Odšli so z obljubo, da se še vrnejo.

Na sveti večer pride delegacija: "Prišli smo vprašat, če lahko s teboj praznujemo božič?! Z nami bi prišlo še nekaj kolegov in kolegic!" Res je, da je bilo še marsikaj postoriti, pa vendar... Približno po 10. uri zvečer so začeli prihajati. Nekam plaho, negotovo, kakor da bi stopali v neznano. Prva zadrega je bila kmalu mimo. Začeli smo peti. Pomagali so najprej tisti, ki so že kaj znali, kmalu so 'pobirali' tudi tisti, ki so prvič slišali za cerkvene popevke. Spominjam se, kako navdušeno so peli: Naš najboljši brat je Jezus. Pa še vedeli niso, kdo je to. Eden od njih je le sprožil vprašanje: "Kdo je pravzaprav ta Jezus?" Sledila je debata. Tisti, ki so imeli za seboj nekaj verouka, so postali učitelji. Večkrat se je zataknilo pri razlagi. Iskali so pomoč.

Ker je bilo treba iti na prireditev pred polnočnico, so se vsi odločili, da se te prireditve tudi udeležijo. Ker je bila cerkev že močno zasedena, je ostalo nekaj sedežev samo še spredaj. Zanimivo je bilo videti te neboljene mlade ljudi, ki niso vedeli, ne kdaj vstati ne kdaj sesti. Pa vendar, bili so odsev mladih

ljudi, ki znajo biti spoštljivi do tistih, ki so z njimi spoštljivi. Do konca polnočnice so vztrajali. Zadnji so šli ven! Pri vratih so počakali, da bi voščili. Eden je stopil naprej in izrekel voščilo: "V imenu nas vseh ti čestitamo k tvojemu prazniku!" Potem so izročili steklenico vinjaka, kakor da bi bil to osebni duhovnikov praznik. V svojem neznanju in nebogljenosti so bili še bolj pristržni. Spet se je v učilnici pelo! Kakih 30 jih je bilo. Morda so bili zbrani prav tisti, ki so prejšnja leta delali med polnočnico nered. Tokrat so oni sami praznovali. Počasi so se razhajali. Skupina 12-ih je ostala. "Vi ne boste šli domov?" "Ne! Če bi lahko ostali kar tu. Če pridemo ob tej uri, bodo doma znoreli!" In res so ostali. Spanec jih je premagal. Še prej so naročili, ob kateri uri je treba koga zbuditi zaradi službe ali šole.

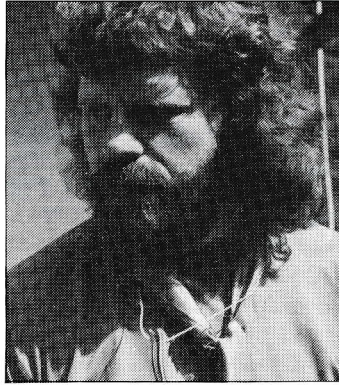
Od takrat naprej smo postali prijatelji. Božični dogodek nas je združil. Led je bil prebit. Marsikakšen predsodek je zbledel.

Dva bregova sta se približala. Velikokrat so še prišli! Zame je bila to zelo dobra vzgojna šola.

Kako malo je včasih potrebno! Dovolj je, da pride mimo en Garelli, fant, ki nima pojma ne o

Bogu ne o lepem vedenju, in je v nekem smislu brezdomec. Bog je poslal k don Bosku prav tega fanta! To srečanje z njim pa je sprožilo plaz velikih vzgojnih razsežnosti.

Bog nam pravzaprav pošilja take drobne trenutke in priložnosti za uresničenje svojih načrtov. Največja težava je, da večina takih trenutkov ne opazimo, nismo nanje pozorni. To velja za vse vzgojitelje, začeniši pri starših, učiteljih, duhovnikih... Samo pomislimo, koliko izgovorov si hitro najdemo: nimam časa, ne čutim se sposobnega, utrujen sem, ne ljubi se mi,... Ali z enim stavkom: "Današnja mladina je itak pokvarjena in je brez pomena vlagati kakšne napore!"

Pa vendar je treba imeti čas! Če kdo, bi ga morali zanje imeti starši in vzgojitelji. Imeti čas takrat, ko pride tak "milostni" trenutek, ko ima mlad človek potrebo po pogovoru, da ga kdo posluša, da se izkašlja, da preloži nekaj bremena še na druge, vpraša za nasvet. Tudi tu velja, da se 'ura zamujena ne povrne nobena'. Morda smo kdaj nehoti prezrli take trenutke in ure! Pozneje jih ni bilo več.

Včasih kdo reče, da nima daru vzgojilteja. Če kdo, bi ga

starši morali imeti že zato, ker so starši, po svoji naravi in starševskem poklicu. Kaj ni bistvo vzgoje v ljubezni? Če je ta navzoča, potem je vedno čas in utrujenost izgine. Nekateri mislijo, da je treba prej prebrati veliko knjig! Najboljši učitelj je srce, ki koga nagiba, da bo tistega, ki ga ima rad, poslušal, mu najboljše svetoval, ga prijateljsko spremljal. Nemogoče je koga vzgajati, če mu nisi prej postal prijatelj. Starši morajo svojim mladostnikom postati prijatelji.

Velikokrat starši in vzgojitelji ne pridejo skupaj zaradi predsodkov. Prvi govorijo, da se z mladimi ne da pogovarjati, da so nedojemljivi, otopeli, nemogoči, drugi pa govorijo o starejših, da mislijo samo na denar in da jim je prav malo mar, kako je z njimi. Trpijo pa eni in drugi. Predsodek je včasih težje razbiti kakor atom!

Tudi to je res, da starejši mislimo, kako moramo mlade poučevati o pravilnosti življenja, namesto da bi jim kazali pravilno življenje. Pravilno živeti je veliko težje, kakor komu dopovedovati, kakšen mora biti, kako se mora obnašati.

Jasno, da se ni lahko, vendar se je nujno potrebno vživljati v čutenje mladega človeka, ne da bi se mu prilagodili, ampak, da bi ga razumeli.

Pravzaprav bi lahko dejali, da mladi ljudje vračajo svojim staršem in vzgojiteljem v tisti meri, v kakršni jim oni odmerjajo: ljubezen za ljubezen, prijateljstvo za prijateljstvo, čas za čas, razumevanje za razumevanje.

Pravzaprav so zanimivi ti mladi. Samo treba se je ujeti na valovni dolžini nekega milostnega trenutka.

Ciril Slapšak

NAJLEPŠE ROŽE

Leto 1994 je mednarodno leto družine. Na tej strani se nam bo vsakokrat predstavila družina, ki ceni življenje. Tokrat prihaja sporočilo od Štruljevih iz Bele Krajine.

Ze pred poroko sva kof fant in dekle načrtovala družino z vsaj 4 ali 5 otroki. Želja se nama je uredničila in Bog nama je dal 7 otrok: 3 fante in 4 dekleta. Z vsakim otrokom pa nama je poslal svoj blagoslov.

Znanci in prijatelji so nama nanosili oblek, tako da so bili preskrbljeni vse do šole. Obenem pa so se navajali na skromnost in bili z vsem zadovoljni. Mogoče ni bilo kupljenih igrač, vendar so bili iznajdljivi in se veliko preigrali med seboj, obenem pa so se navajali na delo. Kot starša sva se morala odpovedati raznim zabavam, izletom in dopustom, vendar je to malenkost v primerjavi s tem, kar sva

doživljala z otroki. Otroci so blagoslov, sreča in zadovoljstvo družine.

Najlepša roža zacveti prav iz trnja, tako je tudi z otroki. Devet mesecev živi otrok povezan tesno z materjo, ki spremlja vsak njegov gib in trepeta za njegovo življenje. Nosečnost še bolj povezuje moža in ženo in pogloblja njuno ljubezen. Saj prav z otroki prehaja zaljubljenost v ljubezen. Ko zaslišiš ob porodu jok otroka, je pozabljeno vse trpljenje in je ni stvari, ki bi te mogla bolje osrečiti.

Posebno lepa in doživeta so vsakoletna družinska romanja na Brezje, pa tudi žeganja po Beli Krajini (Tri fare, Žeželj). Zdaj imata izpit že hčerka in sin, tako da si že sami pomagajo.

Tudi pri nas na deželi je že moderno, da imajo zakonci po dva otroka, tako da je bilo kar precej govorjenja ob nosečnostih in morda, ko so bili otroci še manjši. Vendar pa so se z leti navadili, pa tudi mišljenje o večji družini se je spremenilo. Zanimivo pa je, da je poleg naših

sedmih otrok v hiši vedno živahno, saj radi prihajajo k njim na obisk prijatelji in bratanci in sestrične.

Smo desetčlanska kmečka družina. Z nami živi še stari oče. Ukvarjamo se s poljedelstvom in živinorejo - prirejo mesa in mleka. Tri dekleta hodijo še v osnovno šolo, drugi v srednjo. Otroci so izredno navezani na dom in drug na drugega, saj komaj čakajo, da se zberejo in si povedo, kaj so doživeli. Imamo navado, da se zbiramo k skupni mizi, kolikor se le da uskladiti s šolo. Posebno zanimivo je konec tedna, ko so vsi doma. Radi pomagajo pri vsakem delu, radi pa imajo tudi žogo in prosti čas.

V navadi imamo tudi skupno večerno molitev in pa rožni venec od 1. novembra do velike noči, ob nedeljah pa vse leto. Domoy prihajajo tudi moževi bratje in sestre z otroki, da je vedno polna hiša.

Ko so otroci prihajali na svet, nam takratna družba ni bila naklonjena. Kot družini s sedmimi otroki so nam bili odvzete doklade, ker smo bili krščanska družina, s pojasnilom, da starši zagotavljajo s svojim delom primeren standard svojim otrokom. Ko pa so začeli starejši hoditi v srednjo šolo, so začel dobivati štipendije, ki pa so letos zelo skromne zaradi nerazumevanja družbe do kmečkih otrok.

Mladi zakonci, odločajte se in radi sprejemajte otroke, saj so prav ti naša prihodnost in temelj zdravih družin. V družinah naj vlada ljubezen in razumevanje in vera, ki nam pomaga v vseh težavah in nam daje upanje na lepše življenje.

*Družina Štrulelj
Griblje 6
68332 Gradac*

EVANGELIJ NA DON BOSKOV NAČIN

Kako živeti na salezijanski način v družini in drugje v socialnem okolju? Kaj to pomeni? Nekaj mladim, ki so bili na srečanju mladih sotrudnikov, ni uspelo dojeti pomena tega vprašanja. Kaj naj pomeni na salezijanski način? Kaj to pomeni don Boskov duh?

■ BESEDA O KRUHU

"Meni zadošča živeti evangelij v družini in drugod," pravi Marija. "Da, meni don Bosko ugaja, toda kaj naj bi še. Živeti kot kristjani, to je problem," je povzel Janez. "Kompliciramo z idejami; pojdimo k bistvu stvari," je rekel salezijanec. Potem je spregovoril Martin in vsi so razumeli: "Glejte, v čem je bistvo. Vzemimo npr. kruh: imamo grosupeljčana, belega, ajdovega, tega in onega... Kruh je eden, čeprav je veliko konkretnih vrst kruha, kar je odvisno od moke, sestavin, priprave in drugega. Nekaj podobnega je z našo stvarjo: Evangelij je eden, obstaja pa več konkretnih načinov, kako ga živimo, kako ga uresničimo."

Martin je dobro razumel: res, Gospod Jezus je eden, toda vsak

resnični Gospodov učenec je po delovanju Svetega Duha konkretnen Jezus danes, je drugi Kristus.

■ PETI EVANGELIJ

"Zakaj živeti je zame Kristus" (Flp 1 21): to z vso iskrenostjo lahko reče delavec, kmet, gospodinja, študent, moški in ženska, ljudje katerega koli stanu in kjerkoli na svetu. Vendar je vsak človek neponovljiv, ima svoj obraz. Vsak človek, ki živi evangelij, živi na neki svojski način. In z druge strani, kdo bi mogel izčrpati neizmerno Kristusovo bogastvo in skrivnost Boga, ki se je v njem razodel?

■ USTANOVNIKI

V pisanju lastnega evangelija so nekateri po Svetem Duhu prejeli posebne darove izvirnosti; njihov dar je posebno bogastvo v skupnostih v vsej zgodovini odrešenja. Gre za može in žene, kot so bili npr. Benedikt, Frančišek Asiški, Terezija Avilska, Ignacij Lojolski, Janez Bosko. Ti lahko rečejo s sv. Pavlom: "Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov" (1 Kor 4, 16). Za njimi gredo drugi. Tako so se rodile redovne družbe, ki v Cerkvi živijo isti evangelij, toda po lastni naravi.

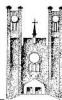
Don Bosko je eden takih ustanovnikov, čigar življenje je

živ evangelij. Evangelij je živel na povsem izviren in konkreten način, svoj stil življenja in delovanja v Svetem Duhu.

Ta njegov živi evangelij je to, kar imenujemo salezijanski duh. Živeti po tem duhu pomeni biti član salezijanske don Boskove družine. Srečati in ljubiti don Boska in njegovo družino je torej srečati, ljubiti in živeti salezijanskega duha. Živeti tega duha je naš konkretni način živeti evangelij v Cerkvi.

Govoriti o salezijanskem duhu torej ni lahko. Tega duha se ni mogoče naučiti iz knjig, kakor se ne naučimo plavati, če samo prebiramo knjige o plavanju; treba je skočiti v vodo. Salezijanski duh je konkreten način, kako živimo evangelij, zato ga lahko uresničimo samo tako, da ga živimo. Ideologije se zlahka to naučimo iz knjig. Duha se pa ni mogoče naučiti drugače kot v neposrednem stiku z življenjem, tako kot ogenj zanetimo z ognjem. Za don Boskovega duha to velja še na poseben način, saj je bil človek prakse. Ni bil znanstvenik, ki bi se svojih idej naučil v knjižnicah, marveč je v prvi vrsti umetnik vzgoje, sveti vzgojitelj. Don Bosko ni človek, ki bi vzgojna vprašanja reševal za mizo, marveč v neposredni dejavnosti, s katero je praktično uresničeval evangelij. K mizi je sedel šele potem in zapisal svoja spoznanja. Iz teh zapisov spoznavamo don Boskovega duha, ki ga skušamo danes uresničiti z vzgojno dejavnostjo. Ko skušamo delati tako, kot je delal don Bosko, uresničujemo evangelij na don Boskov način, v salezijanskem duhu.

Nicola Palmisano

MARIJA VZGOJITELJICA IN LETO DRUŽINE

*V letu družine želijo
starši v svojih družinah
uresničiti božje okolje.
Družine prenoviti
v Kristusu po Mariji.
Če ne bodo imeli ob sebi
Božje matere,
ne bodo uspeli.
Gospodova vzgojiteljica
prinaša
v družine Boga
v osebi Jezusa Kristusa.*

Vpremišljevanju besed, ki jih je Jezus namenil jeruzalemskim ženam, bremo: Starši, vzgojitelji, dajte otrokom Boga! So družine, v katerih je namesto molitve kletev in namesto ljubezni prepir. Kjer ni Boga, ni ljubezni. Kjer doživijo mladi ljubezen v družini, jo navadno zaživijo tudi do Boga in obratno. Dajmo družinam vrednote, ki nam jih je zaupal Stvarnik: ljubezen in spoštljivost med zakonci, zaupanje in prijaznost med starši in otroki. Po molitvenem in zakramentalnem življenju bodo družine postale Cerkev v malem ali družinsko svetišče, kjer prebiva Bog kot družinski prijatelj in Marija kot brezmadežna vzgojiteljica.

Za binkošti je bilo v Lurdu sedem tisoč družin. Prišle so k Mariji, da so z njo razmišljale o

svojem vzgojnem poslanstvu in jo prosile materinskega blagoslova za družinsko duhovno življenje. Med mašo, ki so jo darovali za zakonce, so na oltar prinašali pisma in dopise, v katerih so izražali srčne želje, naj Marija osreči njihovo ljubezen in obogati duhovno delo in vzgojo. Kaj ne bi tudi mi pred Pomočnico družinskega življenja razgrnili nekaj izpisanih listov in poglavij iz kronike družinskega življenja? Položimo jih v Marijino materinsko Srce.

Naš sveti vzgojitelj Janez Bosko nam zaupa, da nam je Marija bliže, kakor si moremo misliti. Med nami živi, se z nami veseli in tudi bridkosti deli. Pristopimo z Marijo k vzgoji družin za Kristusa. Don Boskov vzgojni talent, njegova stvarnost in čut za znamenja časa vodi k poudarjenemu češčenju brezmadežne vzgojiteljice. V srcih vzgojiteljev je netil družinsko duhovnost. Pobožnost v njegovih mladinskih domovih je bila usmerjena h Kristusu po Mariji Pomočnici. Šlo mu je za pomembne vrednote. V mladih je hotel prebuditi in poglobiti božje življenje. Češčenju Pomočnice je dal novo vzgojno razsežnost. Oblikoval ga je v dejavno in privlačno kvaliteto, ki je nenehno odprta mladim.

Brezmadežna ima posebno poslanstvo pri vzgoji. Vzgojitelj je uvaža v iskreno predanost in

služenje, ki temelji na duhovnem očetovstvu in materinstvu. Marija je bila izvzeta greha in odprta za Boga, da je postala božja mati in duhovna mati ljudi v sozvočju telesnosti in duhovnosti. Vzgojitelji - starši - morajo biti utrjeni v nrvnosti. Njihova čistost bodi usklajena z Marijinim materinstvom in ljubeznijo, ki jih pošilja med mlade. Cilj je obdaritev mladih z brezgrešnostjo. Zato združujejo v sebi očetovsko čuječnost in materinsko nežnost. Pomočnica vodi vzgojitelje pri njihovem služenju. Danes težko je brodirati skozi svet, ko v sleheri duši pretresa in ruši se stavba vekov. Potreben je boj z notranjim in zunanjim skušnjavcem. Nujna je medsebojna pomoč.

Marija kot skrbna vzgojiteljica varuje starše slepila lahkotne površnosti, saj je bila kot Jezusova vzgojiteljica natančna. Njeno vestnost odstira zaskrbljeno vprašanje: "Sin, zakaj si nama to storil?"

Božja vzgojiteljica navdaja starše z optimizmom: "Moje srce se raduje v Bogu." Pomočnica je nenehno navzoča in pripravljena, da pomaga k zmagi nad temo in slabostjo.

Vzgojitelji se pri Mariji učijo, kako naj se za družino darujejo, se bojujejo za ideale in zaupajo v Boga in zmago. Srečni so starši, ki se pri vzgoji srečujejo in posvetujejo z nebeško vzgojiteljico, da jih spodbuja k vrednotam, med katerimi je na prvem mestu vera, ki deluje po ljubezni. Vzgojitelji si želijo molitvenosti, duhovne kulture in Marijinega navdiha. Zato ne pozabljajo ne lepoto resnice in privlačnost dobrote. Pred Marijo hitijo, da ji družino izročijo.

dr. Janez Jenko

ZDRUŽENJE MARIJE POMOČNICE

OSEBNO PRIZADEVANJE ČLANOV

Oseбно včlanjenje v Združenje prinaša naslednje naloge:

1. Živeti in širiti pobožnost do Marije Pomčnice po don Boskovem duhu v skladu s prenovo Salezijanske družine (pismo vrhovnega predstojnika g. Egidija Viganoja: Marija prenavlja don Bosko salezijansko družino).
2. V skladu s Cerkvijo ovrednotiti zakramenta evharistije in sprave v osebnem krščanskem življenju.
3. Obnoviti ljudske pobožnosti: mesečni spomin Marije Pomočnice, rožni venec, družinske pobožnosti itn.
4. Moliti za duhovne poklice in pospeševati z razpoložljivimi sredstvi poklice salezijanske družine.
5. Posnemati Marijo v skrbi za potrebne v pozornosti do najbolj revnih.
6. Napolniti vsakdanje življenje z evangelijskimi državami, posebno z zahvaljevanjem Bogu za čudovite stari, ki jih še napraj dela, in z zvestobo do njega tudi v urah trpljenja in križev.

DELEŽNOST PRI DUHOVNIH DOBRINAH

Člani združenja so deležni duhovnih dobrin salezijanske družine. Poleg tega so deležni sadov bogoslužja in molitev, ki se opravljajo v svetišču Marije Pomočnice v Turinu in v cerkvah, kjer je združenje ustanovljeno. Kadar umrje ud združenja, so člani njegove skupine vabljeni k maši zadušnici.

USTANOVE PO KRAJEVNIH OBMOČJIH

Salezijanskemu ravnatelju ali ravnateljici sester hčera Marije Pomočnice je pridržana ustanovitev

Združenja v lastni hiši in se bo imenovala "odsek" Marije Pomočnice. Za ustanovitev zunaj salezijanskih ustanov je potrebna predhodna odobritev krajevnega škofa in salezijanskega inšpektorja zadevnega območja.

Ko je združenje ustanovljeno, se prvotnemu združenju v svetišču Marije Pomočnice v Turinu predloži prošnja za pridružitve. To bo poslalo uradno diplomo o pridruženju s podpisom rektorja svetišča.

PRIDRUŽENJE SVETIŠČU MARIJA POMOČNICE V TURINU

Svetišče Marije Pomočnice v Turinu je za don Bosko postalo

središče edinosti, vir milosti, njegovo marijansko svetišče za ves svet.

Združenje Marije Pomočnice je virtualno pridruženo temu svetišču: lahko rečemo, da Marija ni le posredovala pri njegovem ustanavljanju, ampak da ga po ustanovitvi ni zapustila.

Zato združenje, ki se je razraslo vsepovsod, pozivamo, naj se drži združeno s tem svetim krajem.

Vsak krajevni "odsek" si v znamenje pridruženja prizadeva za posebno povezanost in solidarnost s svetiščem Marije Pomočnice v Valdoccu v Turinu in prvotnim združenjem, ki je bilo tam ustanovljeno.

SVET KRAJEVNIH ODSEKOV

Vsak krajevni odsek poživlja in ureja svet, ki ga sestavljajo delegat salezijancev ali salezijank (ki ga imenuje inšpektor ali inšpektorica), predsednik, podpredsednik, tajnik in primerno število svetovalcev, ki jih izvoli občni zbor združenja.

DELEGATI IN DELEGATKE

Delegati in delegatke so duhovni buditelji odsekov združenja; skrbijo predvsem za formacijo za salezijansko duhovnost.

Imenujejo jih inšpektorji oz. inšpektorice.

Če je bilo krajevno združenje ustanovljeno pri cerkvah ali zavodih, ki niso ustanove salezijancev ali salezijank, lahko pristojni inšpektor ali inšpektorica kot delegata ali delegatko imenuje enega člana združenja, ki je primerno pripravljen.

MLADI ZA MLADE

Tokrat se nam predstavlja misijonar g. Danilo Lisjak, ki si je prišel v domovino nabirat novih moči za misijonsko delo, ki ga čaka v osrčju Afrike. Hkrati je potrkal na našo vest in nas povabil, da bi z njim sodelovali pri evangelizaciji Afrike.

Oktobra sem prišel na dvo-mesečni oddih - obisk v domovino, zaradi zdravja. Sedaj že kujem načrte za vrnitev v moj novi misijon v Butare na jugu Ruande ob meji z Burundijem. Ob vernikih me čaka tudi 60.000 beguncev, ki so pred vojsko pribežali iz Burundija.

Moja misijonska pot me je pred sedmimi leti vodila v Ruando, od tam v Zaire za štiri leta, potem spet v Ruando, kjer sem sedaj v Butarah v misijonski

skupnosti s sobratom domačinom in Belgijcem. Poleg katehetske službe na tehnični šoli v Zairu sem bil vedno v ekonomskih poslih; seveda, ob nedeljah sem bil med verniki. Z veseljem sem zgradil salezijan-

sko postojanko za misijonsko skupnost v Gomi na vzhodu Zaira.

V minulem letu 1992 pa lahko rečem, da sem v vseh

pogledih uresničil svoje misijonske sanje, saj sem prišel v misijon, kjer je bilo treba vse postaviti na noge in se posvečati pastoralni mladim z začetkom načrtnega dela z njimi in zanje v mladinskem centru - zaenkrat kar na travniku - in ustanavljanju župnije sv. Janeza Boska.

Kot vzorniki in prijatelji so mi g. Jože Mlinarič, g. Gusti Horvat in štiri sestre usmiljenke: Bogdana, Vida, Anka in Vesna, s katerimi orjemo še ne sto let staro misijonsko ledino v tej tropski Afriki, le dve stopinji pod ekvatorjem in na nadmorski višini 1.500 do 2.000 m; lepo slovensko jedro, vendar smo raztreseni po vsej deželi, da težko pridemo skupaj.

V domovini ste vse bolj seznanjeni z misijonskim delom; včasih vidite sicer vse polepšano, včasih pa preveč črnogledno. Afriko je zelo težko popisati, da bi si ustvarili pravo podobo. V njej je treba živeti dolga leta, postati del njenega življenja, postati sopotnik člove-

ka temne polti, vzljubiti ga v vsej drugačnosti... Tako kot so veliki samostani v Sloveniji odigrali pomembno vlogo, podobno imajo danes misijonska središča za

afriški svet; to so žarišča duhovnih, kulturnih, gmotnih, znanstvenih premikov naroda, saj je misijon nakako kompletna ponudba v razvoju človekovega življenja: šola, cerkev, bolnišnica, mladinski center, karitativni center, kulturni center, katehumenat, opismenjevanje... Misiionar se vključi v to smiselno urejeno celoto z vsemi sposobnostmi in kvalitetami; delo pa je skupinsko.

Glede laičkih misijonarjev ste v Sloveniji ubrali pravilno pot. Gre za veliko vrednost pričevanja. Naša mlada država pa bi morala biti vedno bolj velikodušna do ljudi, ki se za to odločajo. Tudi veliko več mladih bi se odločalo za duhovne poklice, če bi bila Cerkev bolj predstavljena kot vitalno jedro krščanskega življenja, taka, ki uresničuje človeka v vsej dinamiki njegovih sposobnosti in pomanjkljivosti, ki ga vsestransko osvobaja. Misijonska Cerkev je v neposrednem stiku z ljudmi, je prava oaza največje

dobro že znati, da je tako olajšan most do domačega jezika.

Pred seboj imam veliko načrtov. Smo na obrobju mesta s 150.000 prebivalci. Župnijo s 35.000 krščenimi bomo delili; naša podružnica sv. Janeza Boska bo imela okrog 15.000 krščenih. Naredil sem načrt za povečavo cerkve sv. Janeza Boska, površina 600 m². Dar za graditev je primaknil naš vrhovni predstojnik v Rimu. Iščem pa župnijo v Sloveniji, ki bi zmogla poravnati stroške za klopi in delo za opremo oltarnega prostora, kar bi stalo okrog 5.000 DEM. Postanite prijatelji našega nastajajočega župnijskega centra.

Poleti '93 smo začeli z oratorijem in mladinskimi igrami. Mladi fantje in dekleta, 15, so vodili skupine otrok, ki so letos prvič okusili bogastvo don Boskovega dela z mladimi. Vse to še na travniku pred osnovno šolo z okrog 2.000 otroki. Mladinski center bomo začeli graditi jeseni leta 1994. Za pomoč smo že zaprosili Evropsko skupnost. Gre za veliko delo,

odpirali novo upanje, krščanskim vrednotam in vzgoji. Prostor bi naj bil za opismenjevanje, katehumenat, mladinske organizacije, gledališče, karitas, učilnice za študij, knjižnica in bralnica, igralnice, igrišča, kino... Še sreča, da pride do nas električna napeljava, da lahko vse to načrtujemo.

Vse je združeno z velikimi gmotnimi sredstvi. Rad bi spodbudil mlade v domovini, da bi pomagali svojim vrstnikom na poti poklica. Kako? Npr. s štipendijami - šolninami; enoletna štipendija za enega znaša 300 USD. Imenujmo to akcijo "Mladi za mlade"! Naj postane izziv mladim slovenskim kristjanom. Tudi po tej poti bo jutrišnja Afrika, tako željna krščanstva, lepša in večjemu upanju odprta.

Med mnogimi nadlogami nas pesti aids. 600 deklet in mater je na naših gričih registriranih, verjetno jih je v celoti petkrat več. So posledice bede in socialne ogroženosti. Obolelo dekle je izjavilo: "Težje je umirati od lakote vsak dan, kot umreti za aidsom." Tako se je treba prodajati za kos kruha. Mlada zdravnica iz Italije je letos poleti dva meseca delala s sestro maristko na gričih med bolnimi. Odkrila je smisel in potrditev svojega študija. Zavrnila je štipendijo za specializacijo v domovini in zaprosila sestre za vstop v noviciat.

Zahvalim se vsem za bogato duhovno in gmotno podporo. Hitim v Afriko, da nam bo božič, ki ga bomo praznovali že skupaj, lepši. Naj vas spremlja božji blagoslov in varstvo tudi v novem letu. Nasvidenje čez tri leta.

Danilo Lisjak

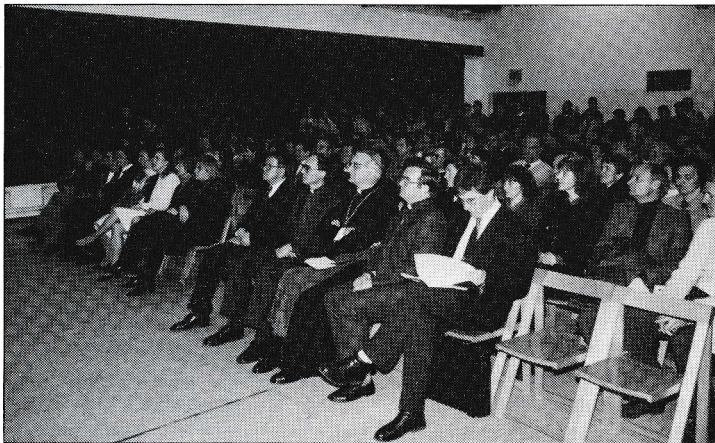
*Salesiens de Don Bosco
B.P. 57 Butare, Rwanda*

svobode. Kdor je že v domovini dozorel za to širino duha, bo lahko uresničil svoj misijonski poklic. Take sodelavce vabim sem v Ruando. Pa francoščino je

saj gre za mlade. Letos je 120.000 osmošolcev delalo državni izpit za v srednje šole, le 10% jih lahko nadaljuje. V našem mladinskem centru bomo

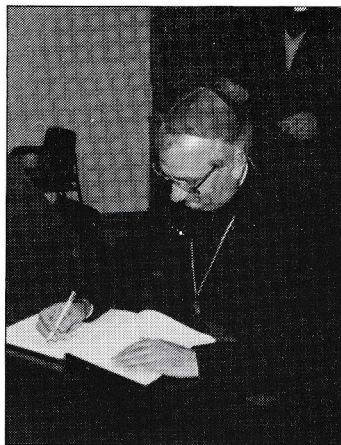
GIMNAZIJA ŽELIMLJE

APOSTOLSKI NUNCIJ NA OBISKU

Dijaki s starši, profesorji in vzgojitelji Gimnazije Želimlje z Domom Janeza Boska so 19. novembra 1993 z dolgim valom ploskanja v svoji sredi pozdravili apostolskega nuncijskega msgr. Piera Luigija Celata, ko je prišel na uradni obisk v vzgojno - izobraževalno središče v Želimljem.

Nadškof msgr. Celata je zbranim spregovoril o pomenu katoliških šol za vsako družbo. Vzgoja novih rodov je dolžnost staršev, Cerkve, učiteljev in civilne družbe. Starši imajo pravico do izbire takih šol, ki na najustreznejši način poskrbijo za katoliško vzgojo, ki mora biti naravnana v celostni razvoj človekove osebnosti. Dolžnost - pravica staršev glede izobraževanja in vzgoje mora biti v konkretnem položaju usklajena z dolžnostjo države. Ta mora skrbeti, da imajo vsi državljani možnost sedelovanja ter da se lahko ustrezno pripravijo na uresničevanje javnih dolžnosti in pravic. "Gimnazija

Želimlje je zgovorno znamenje želje Cerkve v Sloveniji, da bi sodelovala pri katoliški vzgoji svojih rodov. Gimnazija se je rodila in živi z žrtvovanjem osebja in sredstev, iz velike ljubezni do mladih, ki jo je imel sv. Janez Bosko ter še naprej utripa v srcih njegovih sinov, salezijancev. Cerkve jim izreka svoje hvaležno

priznanje. Istočasno je treba izkazati globoko hvaležnost tudi laičkim profesorjem, ki s salezijanci delijo plemenito javno in krščansko poslanstvo pri sodelovanju s starši v izboraževanju in vzgoji mladih."

Obisk je potrdil pomembnost vzgojno - izobraževalnega dela, saj potrebujemo zrele osebnosti. Vzgojno - izobraževalno središče Gimnazija Želimlje je kamenček v mozaiku prizadevanj Cerkve in civilne družbe na vzgojno - izobraževalnem področju.

SDB

POHORJE

TRENTUTKI DELA IN VEDRINE

V prvih dneh jesenskih počitnic od 2. do 4. novembra 1993 so se zbrali na Pohorju v Dominikovem domu profesorji in vzgojitelji Gimnazije Želimlje z Domom Janeza Boska. Program študijsko - počitniškega srečanja je obsegal pregled dosedanjega dela, spoznavanje preventivnega vzgojnega sistema kot ga je v praksi zaživel sv. Janez Bosko. "Imejte radi to, kar imajo radi mladi, potem bodo tudi mladi imeli radi to, kar imate radi vi" - to je bilo izhodišče našega dela tako po skupinah kot tudi v skupnih srečanjih.

Resnemu delu se je pridružilo tudi razvedrilo in sproščeno bivanje sredi zelenega Pohorja, daleč od mestnega smoga, hrupa ter vsakdanjih napetosti. Oboje je oblikovalo ustvarjalno družinsko ozračje, kakršnega si želijo mnogi pedagogi pri svojem vzgojno - izobraževalnem delu.

"Imejte radi to, kar imajo radi mladi, potem bodo tudi mladi imeli radi to, kar imate radi vi"

VEZILO '94

UTEMELJUJMO VESELJE IN UPANJE S PRIČEVANJEM NEDOUMLJIVEGA KRISTUSOVEGA BOGAŠTVA.

Vrhovni predstojnik je salezijanski družini posredoval duhovno misel za leto 1994 - to je vezilo. Pomeni nekaj, čemur smo zavezani, in nekaj, kar nas veže. Prav duhovne vrednote si znotraj salezijanske družine delimo v vsej velikodušnosti.

Kdor nima veselja, je kot svetopisemska nespametna devica, ki ji je pošlo olje; ne "vidi" priti do cilja. Brez veselja je naša pot ne samo temna, temveč tudi brezizhodna. Brez veselja naša dela nimajo pravega okusa. Ne, ker bi hoteli biti veseljaki, ampak, ker je veselje znamenje, da ima naša pot veliki cilj, je izraz upanja, ki nosi in osmišlja naše življenje. Če današnjemu svetu kristjani ne bomo zmogli dati upanja, s tem pa tudi veselja nad življenjem, potem smo izdali pričakovanja človeštva.

Saj! Ali imamo Kristusa ali ga nimamo? Če ga imamo, kako bi mogli dvomiti in biti črnogledi! Vprašanje veselja in upanja je vprašanje naše vere. Naše ljubezni do Jezusa Kristusa.

Papež Janez Pavel II. nas vabi k novi evangelizaciji. Krščanski Evropi pojenjuje navdih Kristusa in njegovega evangelija. Kljub blagostanju, kakršnega še ni bilo, ni pristnega veselja in ne upanja za

jutri. Svet brez Kristusa si zastavlja vprašanje: Ali bomo preživeli? Kristjani naj bi z novo evangelizacijo osvetlili prihodnost človeštva. Saj je evangelij vendar veselo oznanilo. Ni boljšega, kar lahko damo svetu, kot pristno pričevanje za Kristusa. Kristus je vedno upanje. Srečati ga mora vsak človek, do tega ima pravico. Kako radi danes govorimo o pravicah! Kristjani imamo dolžnost dati Kristusa. Gorje nam kristjanom, če bi Kristusa ne zmogli dati, ker ga sami nimamo ali ker bi ga hoteli zadržati zase!

Papež že od začetka, kar je zasedel Petrov sedež v Rimu, kliče vsem, da naj se ne bojimo sprejeti Kristusa, tega prvaka vsega pristno človeškega. Kdor sprejme Kristusa, tudi sam postaja boljši človek.

Sveti Janez Bosko, imenuje mo ga tudi svetnik veselja, je povsod izžareval srečo, ki jo je prejemal iz združenja z Bogom. Ker je bil zasidran v Bogu, zato ni moglo prav nič skaliti njegovega veselja in njegovega upanja. Če se bomo poglobljali v don Boskovega duha, bomo kristjani vedrih obrazov, zmožni v drugih zbujati upanje, da je v Bogu rešitev za vse.

MIHAEL PEČE

r. 28. IX. 1908 - + 8. XII. 1993

Na pokopališču v Smolenji vasi (župnija Sv. Lenart v Novem mestu) smo 10. decembra položili k večnemu počitku rajnega očeta Mihaela, ki je v svojem življenju veliko pretrpel, saj je bil zadnjih dvajset let bolehen, nekaj zadnjih mesecev pa je zelo trpel.

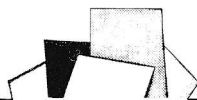
Sicer je rajni bil v življenju vedno vesel; veliko je razpravljal o življenjskih vprašanjih z vaščani. Med vojno je bil interniran na Rabu. Po vojni si je ustanovil družino, v kateri so se rodili štirje otroci, dva sinova in dve hčeri, od katerih je ena redovnica pri sestrah hrečah Marije Pomočnice. Njegov brat duhovnik je umrl pred nekaj leti.

"Dvajset let trpljenja - medtem je dobri Bog iskal sodelavcev tudi na smolenjski zemlji. Gotovo je bilo tvoje trpljenje tisto, kar mu je bilo pri nas najdražje, zato nas je nagradil z duhovnim poklicem. Dragi ata, don Bosko naj ti v nebesih izprosi poseben blagoslov in te sprejme v tisto skupino blaženih, ki se ob Devici Mariji veselijo večne sreče. Tudi ti si bil rad vesel in si rad razveseljeval druge; na večno bodi vesel v nebesih" (s. Mira).

Bog daj, da bi iz trpljenja in smrti rajnega očeta Mihaela vzkliše nove kali Gospodove navzočnosti med nami, saj smo potrebni glasnikov evangelija in klicarjev k večni sreči.

"Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta!"

Mt 25,34

Spoštovani gospod!

Ob najinem zadnjem srečanju ste mi izročili pet knjig Andrej Majcen - vietnamski don Bosko. Štiri sem razdelila med naročnice Vestnika, eno pa sem obdržala. Za prejete knjige se lepo zahvaljujemo. Vsaka, ki jo je prejela, jo z zanimanjem prebira, ali jo je že prebrala in dala drugi.

Podarjeno knjigo sem prebrala. To je knjiga, ki je res vredna branja, ker vse, kar je v njej napisano, so resnični - vsakodnevni doživljaji - misijonarja g. Majcna. Sin preprostih, vernih slovenskih staršev je prehodil tako dolgo in bogato pot misijonarja med Kitajci in Vietnamci. Držal se je navodila svoje matere, ki mu je še kot učiteljskičniku govorila, da ko gre mimo cerkve, naj za trenutek stopi vanjo, se pokriža z blagoslovljeno vodo in se priporoči Mariji. Tudi mu je povedala, da ga je vpisala med Frančiškove tretjerednike, da bo deležen vseh molitev in dobrih del tega tretjega reda. Pri vseh njegovih odločitvah in pri njegovem delu ga je podpirala materina molitev. O, da bi imel naš slovenski narod tudi v današnjem času take matere! Ob vstopu v salezijski noviciat je g. Majcen pred Marijinim oltarjem obljubil: "Marija Pomočnica, tvoj sem, ti mi pomagaj!" In v noviciatu je že delal skupaj z drugimi novinci za Marijo in njeno čast. Noviciat ni bil lahek. Z molitvijo in močno voljo so bile ovire premagane in g. Majcen je, kakor sam pravi: "Po milosti božji sem postal salezijanec" in pozneje misijonar.

Misijonska pot g. Majcna je bila dolga 44 let. Kot misijonar je deloval med Kitajci in Vietnamci. Imel je stike z revnimi, pa tudi bogatimi, vernimi in nevernimi, s komunisti, z duhovno in svetno oblastjo. Skrbel je predvsem za

redno in zapuščeno mladino - brez staršev in brez osnovnih življenjskih potrebščin. Zanje je ustanavljal šole, domove in sirotišnice. Bil je njihov duhovni voditelj, pa tudi voditelj delavnic, šolski svetnik, učitelj, ravnatelj šol, magister in imetnik še mnogih drugih nenapisanih funkcij, vse za korist mladine in naroda, kjer je deloval. V Južnem Vietnamu je dobil leta 1972 odlikovanje za 20 letno uspešno delo.

Kljub temu, da je toliko naredil za ljudi, kjer je deloval, so ga komunisti leta 1951 izgnali iz Kitajske, leta 1976 pa iz Južnega Vietnama. Zatočišče je dobil v Hongkongu in na Tajvanu, kjer je deloval do leta 1979. V tem letu se je vrnil v Evropo in istega leta prispel v Ljubljano.

Spoštovani gospod, s tem, ko ste to knjigo napisali in jo izročili javnosti, ste veliko pripomogli k vzgojni, duhovni, moralni in misijonski zavesti našega naroda. Bogu, Mariji Pomočnici in don Bosku se mora naš narod zahvaljevati, da imamo kljub majhnosti še kar veliko število misijonarjev. Tudi med mladimi imamo goreče in zavzete oznanjevalce Evangelija in pa tudi izvrševalce raznih drugih potrebnih misijonskih opravil. Kot vzor pa lahko služi vsem mladim, ne glede, v kakšnem poklicu se nahajajo, starosta slovenskih misijonarjev, g. Majcen.

Škofjeločanke, ki smo knjigo prejele in prebrale, izrekamo g. Majcnu iskreno zahvalo za njegovo vzgojno misijonsko pričevanje. Istočasno ga lepo pozdravljamo in mu želimo dobro počutje med sobraty na Rakovniku. Želimo pa tudi še mnogo uspešnega misijonarjenja med rodnim narodom v svobodni - a verske obnove zelo potrebni - domovini. Molitev - drug za drugega - naj nas povezuje.

Lepo pozdravljeni.

Katarina Kržišnik

Častiti gospod!

Že bo 14 dni, kar nas je obiskal vaš misijonar g. Jožko Kramar in nam dobrohotno razložil veliko lepega in bogatega iz življenja misijona na Papui Novi Gvineji. Obdaril nas je tudi s svojo knjigo Med svojim ljudstvom Kearu.

Ne moremo se pohvaliti Leskovčani, da smo se tega udeležili, kakor je tako dejanje zaslužilo, saj so nam tudi diapozitivi mnogo povedali. Danes je mnogim žal, da so to zamudili. Odmev bi bil večji, pa so dela v vinogradih mnoge zadržala. Sedaj mi pa nekateri dajejo denar, naj ga pošljem g. misijonarju.

Naj bo Bog in Marija z vsemi in povsod. Prejmite vi in vaša družba z misijonarjem lepe pozdrave.

Marija Otoničar

Spoštovani g.T.Ciglar!

Iskrena zahvala za tako lepo darilo, čudovito knjigo, ki se v njej razkriva velikodušno življenje misijonarja g. Andreja Majcna.

Bog plačaj tudi Vam in drugim za ves trud in čas, ki ste ga namenili z izdajo te knjige, ki je polna duhovnega bogastva.

V plemenitem, dobrosrčnem misijonskem delu, v katerem je bilo tudi veliko trpljenja in premagovanja g. Andreja Majcna, se brezmejno zahvaljujem Bogu in njemu, ki je delal vse po božji volji. Hvala, to je tako majhna beseda, a vendar mi prihaja iz globine srca in tiho prošnja, da bi ga Marija Pomočnica še naprej vodila in mu dajala moč življenja.

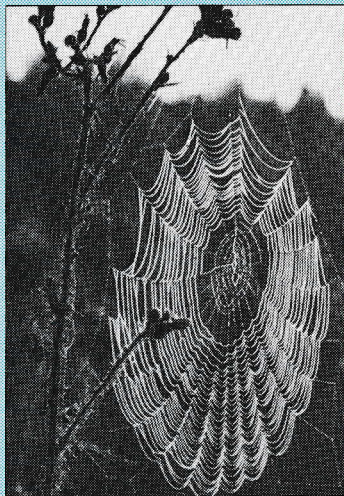
Torej vam vsem in vsakemu posebej iskren Bog plačaj za vse vaše napore. V molitvi se Vas spominjam vsak dan.

Lep pozdrav.

Marija Ramšak

BLAGOSLOVLJENO NOVO LETO 1994

Ko se Bogu zahvaljujemo za vse dobro, kar smo prejeli iz njegovih očetovskih rok v letu 1993, se mu priporočamo za leto 1994, ki je pred nami. Pri tem se spominjamo velikokrat izrečene don Boskove misli: "Kdor ima Boga, ima vse!" Bog vam daj, da bi v novem letu ljubosumno ohranjali božje prijateljstvo in njegovo sveto navzočnost!

ZNAMKE ZA MISIJONE

Prisrčno se zahvaljujem vsem, ki ste doslej sodelovali z mano pri zbiranju znamk za slovenske misijonarje. V letu 1993 mi je uspelo z vašo pomočjo nabrati več kot 5 kg (sčiščenih) znamk. Znamkarska akcija se nadaljuje. Vsem sedanjim in prihodnjim pošiljateljem iz srca želim blagoslovljen božič in srečno novo leto 1994!

Franc Saksida
Ul. Biasoletto 125
34142 TRST - TRIESTE
Italija

SALEZIJANSKI KOLEDAR

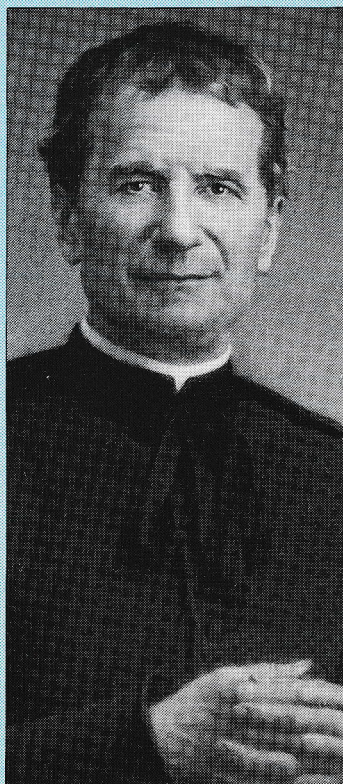
januar

- 22. bl. Lavra Vicuña,
gojenka pri sestrah HMP
- 24. sv. Frančišek Saleški,
zavetnik salezijanske
družbe, tudi spominski
dan Marije Pomočnice
- 30. praznovanje don Boska,
zadnja nedelja na
Rakovniku ob 14.30
- 31. sv. Janez Bosko,
na Rakovniku
celodnevno češčenje

februar

- 1. spomin rajnih salezijancev
- 24. spominski dan Marije
Pomočnice
- 27. zadnja nedelja,
na Rakovniku ob 14.30

PRAZNOVANJE SV. JANEZA BOSKA

nedelja, 30. januarja

Zunanja slovesnost praznika sv. Janeza Boska na Rakovniku za salezijansko družino z osrednjo slovesnostjo ob 14.30; vodil jo bo mariborski pomožni škof dr. Jože Smej.

ponedeljek, 31. januarja

Na liturgični praznik sv. Janeza Boska bo na Rakovniku celodnevno češčenje s slovesno mašo za sklep ob 18.30. Ves dan bo priložnost za sveto spoved in molitev.

Častilci sv. Janeza Boska, vabljeni, da skupaj proslavimo "očeta in učitelja mladine" in mu priporočimo naše poslanstvo v novem letu.

"V začetku je bila Beseda
in Beseda je bila pri Bogu
in Beseda je bila Bog.
Bila je prava luč, ki prihaja na svet
in razsvetljuje vsakega človeka.

Na svetu je bila
in svet je po njej nastal,
a svet je ni spoznal.
Tistim pa, ki so jo sprejeli,
je dala pravico,
da so postali božji otroci."

(Jn 1,1.9-10.12.)